

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3^ο - ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2002 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2003 ΤΙΜΗ: £0.50

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ἱδιοκτῆτης:
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ
Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306
Τ.Θ. 56091
Λεμεσός - Κύπρος

Τηλέφωνα :
25864300 - 25864320

Υπεύθυνος Ὑλης:
κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος

Επιμέλεια Ὑλης:
Ἱεροδιακ. Τύκων Ἀνδρέου

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια:
Πρεσβ. Ἰωάννης Ἰωαννίδης

Διόρθωση Κειμένων:
Πρεσβ. Κυριακή Μιχαηλίδου
Φιλολόγος

Τιμή Φύλλου:
£ 0.50

Ἔτος: 3^{ον} - Τεύχος 10^{ον}

Δεκέμβριος 2002 - Ἰανουάριος 2003

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
"Τό Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως"

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν συνδρομητές καί νά τοὺς ἀποστέλλεται τό Περιοδικό, μποροῦν νά ἐπικοινωνήσουν μέ τό γραφεῖο Ποιμαντικῆς Διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ στά κάτωθι τηλέφωνα: 25864351, 25864340

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: £ 4 ἐπὶσίως
Συνδρομή ἐξωτερικοῦ: £ 5 ἐπὶσίως

Χριστούγεννα

Πυκόλαλα θά ἤχῃσουνε καί πάλιν οἱ
καμψάνες
οἷς δλοφώτεινες τίς ἐκκλησιές
καλώντας τοὺς πιστοὺς.

Θ' ἀνοίξουνε διάπλατα καί φέτος τὰ
οὐράνια

κι' ἀπέλων στρατίες καί ἀρχαγγέλων
μέ ὕμνους χερουβικούς, χαρμοσύνους
σέ μᾶς τοὺς "ἐπὶ τῆς" θά ἀναπείλουν:
"Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὅς ἐστὶ
Χριστὸς Κύριος".

Τὸ οὐράνιο, λυτρωτικὸ ἔτοῦτο μήνυμα
δλονῶν μας τίς ψυχές, ἅς πλημμυρίσει
καί εἰς τὸ παχνί τὸ φτωχικὸ τοῦ, ἅς
τρέξουμε τὰ δῶρα τῆς λατρείας μας
προσφέροντάς τοῦ.

Ἰωάννης Π. Μοριδῆς
Φιλολόγος

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὥδῃν ἐπάξιον, Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΑΡΚΩΘΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΑΡΚΑ ΑΝΕΛΑΒΕ

Σταύρου Ὀλύμπιου - Θεολόγου

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνο τό μεγάλο θαῦμα πού συνθλίβει τήν ἀνθρώπινη λογική καί γεμίζει μέ δέος καί ὑπερκόσμιο φέγγος τά ὀρθάνοικτα μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ εὐλογημένου πιστοῦ. Δέν εἶναι μόνο τό ἀκατάληπτο μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας καί ἡ ἀπαρχή τῆς σωτηρίας μας. Εἶναι ἀκόμα ἡ μέρα πού ἡ Ἁγία μῶς Ἐκκλησία ἔχει τήν ἀρχή καί τή γέννησή της, γιατί ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Χριστὸς σαρκωθείς "ἐκκλησίας σάρκα ἀνέλαβε". Ὁ Θεὸς σὴν ματαιότητα καί τῇ φθορᾷ τοῦ κόσμου, σὴν κρίση καί τὴν ἀποτυχία τῆς ἱστορίας ἔκτισε τὴν Ἐκκλησία Του σάν Ὁρθοδοξία καί Ὁρθοπραξία ὡς "ἄλλη βιοτή καί ἑτέρα θεώρηση τοῦ κόσμου". Ἰδρύσε τὴν Ἐκκλησία Του ὄχι σάν ἓναν κόσμο ἰδεῶν σάν μιά ἱερή καί ἀπρόσιτη ὑπερβατικὴ περιοχὴ ἀλλὰ σάν τό Θεανθρώπινο σῶμα Του πεπληρωμένο ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σάν τὸν μοναδικὸ τρόπο ὑπαρξῆς καί ζωῆς, σάν τὴ μοναδική δυνατότητα ὀντολογικῆς μεταμορφώσεως καί θεώσεως.

Ὁ Θεὸς "ἐκλινεν οὐρανοὺς καί κατέβη" ὁ Χριστὸς κατέβηκε μέχρι τὸν ἄνθρωπο ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ὑψωθεῖ μέχρι τὸν Θεό. Ὁ Θεὸς ἔγινε υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νά γίνει ὁ ἄνθρωπος υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος "ἐννηθρώπησεν ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν". Ἐλάβε τὴν ἀνθρώπινη φύση γιὰ νά τὴ θεώσει καί ζεῖ ἀδιάλειπτα ἐνωμένος μέ τὴν Ἐκκλησία. Μέσα στό ταπεινὸ σπίλαιο τῆς Βηθλεὲμ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μέ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ γεννιέται ἀκατάπαυστα ὁ Χριστός. Περιμένει τὸν ἄνθρωπο γιὰ νά γεννηθεῖ καί αὐτὸς μέσα σὴν Ἐκκλησία. Ἡ γιορτὴ τῆς

Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ γιορτάζεται πανηγυρικά ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὥστε νά πάθουμε "τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν". Ὁ Θεὸς δέν εἶναι οὔτε μιά ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος, μιά ρομαντικὴ ἱστορία, οὔτε ἰδέα καί ἀξία γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ Πρόσωπο πού ὑπάρχει στοὺς αἰῶνες καί καλεῖ τὸν ἄνθρωπο νά ἀναχθεῖ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα καί τὴ νομοτέλεια τοῦ ατόμου σὴν ζεστασιά καί τὴν ἰδιαιτερότητα τοῦ Προσώπου. Γι' αὐτὸ ὁ Ζωντανὸς Θεὸς προσφέρει ἐλπίδα σὴν ἀπελπισία, συντροφιά σὴν μοναξιά, ἀγάπη στό μῖσος, ζωὴ σὴν νέκρωση καί σὸν θάνατο. Σ' αὐτὴ τὴν προσωπικὴ γιορτὴ μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Γιὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς "μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριο". Καί τό μυστήριο αὐτὸ εἶναι τό ὅτι ὁ Θεὸς "ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν".

Αὐτὴ ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ σὸν κόσμο μας καί σὴν ζωὴ μας, ἡ ἀληθινὴ καί πραγματικὴ εἰσαγωγή Του σὴν οἰκουμένη καί ἡ εἰσοδὸς Του μέσα σὴν δική μας ἀνθρώπινη πραγματικότητα καί ἱστορία, μέσα στό εἶναι μας καί σὴν ζωὴ μας, εἶναι ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς "πάντων τῶν καινῶν καινότερον", τό μόνον καινόν ὑπὸ τὸν ἥλιον".

Καί ὄχι μόνο "ὑπὸ τὸν ἥλιον" ἀλλὰ καί πάνω ἀπὸ τὸν ἥλιο γιατί μ' αὐτὸ τό μεγάλο θαῦμα, μ' αὐτὸ τό ἀσύλληπτο μυστήριο, δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ οὔτε καί αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐκ τοῦ μηδενός.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶναι καιὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, οἶκος τοῦ Ζώντος Θεοῦ, σῶμα τοῦ Σαρκωθέντος Χριστοῦ, στυλὸς καί ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μόνο σὴν Ἁγία καί Ζωοποιό Τριάδα, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζουν τὰ πάντα καί διὰ τῆς ὁποίας ζωοποιοῦνται τὰ πάντα. Ἡ ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ ζώντος καί ἀληθινοῦ Θεοῦ, μᾶς ἀποκαλύφθηκε πλήρως μόνο μέ τὴ Σάρκωση τοῦ "ἑνὸς τῆς Τριάδος" τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἐπίσης καί ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου μᾶς ἀποκαλύφθηκε σὸν σαρκωθέντα Φιλάνθρωπο Θεό, ὁ ὁποῖος μέ τὴν ἐνανθρώπησή Του

ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο Θεό. Αὐτὴ ἡ δισδιάστατη ἀλήθεια περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, συνιστᾷ τὴν οὐσίαν τῆς ὑπαρξὸς καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας χθές, σήμερα καὶ αὔριο. Αὐτὸ ταυτόχρονα συνιστᾷ καὶ τὴ μοναδικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμον, τὴν παντοτινὴ τῆς λειτουργίας χάριν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὴ ἡ λύτρωση καὶ σωτηρία ἐκφράζεται, συνίσταται συγκεκριμένα στὴ νέα μας κατὰ Χριστὸν ζωή, μέσα στὸ σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησία, μέ τὴ δύναμη καὶ τίς ἐνέργειες καὶ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ σωτηρία καὶ ἡ λύτρωση καὶ τὸ πέρασμα στὴν καινὴ ζωή τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κάτι τὸ ἀληθινὸ καὶ πραγματοποιήσιμο καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς,

μᾶς τὸ ἀποδεικνύουν αὐτοὶ ποὺ ἐβίωσαν αὐτὴ τὴν καινὴν ζωή, οἱ Ἅγιοι δηλαδή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μαζί μέ τὸν σαρκοθέοντα Χριστό "ἐδικαιώθησαν ἐν Πνεύματι" καὶ "ἐφανερώθησαν ἐν δόξῃ", μαρτυροῦντες σ' αὐτὸ τὸν κόσμον καὶ σ' αὐτὴ τὴν ζωή τὸν Χριστό σάν Θεό καὶ Σωτῆρα μέ ὅλην τους τὴν ὑπαρξιν.

Οἱ Ἅγιοι μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ὁ Κύριος καὶ Σωτῆρας μας δέν ἤλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς διδάξει τὴν ζωή ἢ ἀπλᾶ γιὰ νὰ διορθώσει τὴν ζωή μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνει ὁ Ἰδιος ἡ ζωή μας, ζωὴ ἀληθινὰ ἀνθρώπινη ἀλλὰ μέ προσωπικὴ ἔνωση καὶ κοινωνία μέ τὸν Θεό ὥστε νὰ εἶναι ζωὴ θεανθρώπινη.

Αὐτὴ ἡ καινὴ ζωὴ γεννήθηκε τὰ Χριστούγεννα.

Τὸ Βάπτισμα: Μυστήριον τῆς "κενώσεώς" τοῦ Χριστοῦ

Παύλου Μουκταρούδη - Θεολόγου

Μιά πτυχὴ τοῦ Μυστηρίου τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου μας εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τῶν Θεοφανείων, δηλαδή τὸ Βάπτισμά Του στὸν Ἰορδάνη ἀπὸ τὸν Ἰωάννη. Ἦταν κι' αὐτὸ ἐνταγμένο στὸ θεῖο σχέδιο, νὰ ἀναπλάσει καὶ νὰ θεουργήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπον, νὰ τὸν συνάψῃ μέ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν ἀναγεννήσῃ καὶ μέ τὴν ὑποταγὴν τοῦ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἀληθινὴ θεοφάνεια, "φανέρωση τοῦ Θεοῦ" στὴ γῆ, κληρονόμο δὲ τῆς Βασιλείας Του, ἰσότιμο τῶν Ἀγγέλων στοὺς οὐρανούς.

Γιὰ ποῖο λόγο ἄλλωστε ἔρχεται στὸν Ἰορδάνη; Τί ἀνάγκη ἔχει ὁ Ἀναμάρτητος, ἡ αὐτοκάθαρση, ὁ "πάσης ἐπέκεινα καθαρότης" (=ποὺ ξεπερνᾷ κάθε καθαρότητα); Δέν εἶχε χρεία βαπτίσματος ἀλλὰ ἐπινόησε γιὰ μᾶς ὁ Φιλάνθρωπος "ὁδὸν σωτηρίας", γιὰ νὰ μᾶς κάνει μετόχους στὴν ζωή τοῦ Ἁγ. Πνεύματος (Κύρ. Ἀλεξ.). Καὶ δέν ἔρχεται στὸν Ἰορδάνη ὡς βασιλιάς, μέ περιοπία, ἀλλὰ "ἐν ἐσχάτῃ εὐτελείᾳ καὶ ἀφανείᾳ". Ἡ εὐτέλεια καὶ ἡ ἀφάνεια εἶναι τὰ ὅπλα ποὺ φοβᾶται ὁ ἐχθρὸς, γιατί τὸν νικοῦν κατὰ κράτος. "Ἐν τοῖς ταπεινοῖς λάμπει Αὐτοῦ τὸ ὑψηλόν", λέγει πολὺ εὐστοχα ὁ Χρυσορρήμων τῆς Ἀντιοχείας. Ἐπειδὴ εἶναι "ὑπεράνω πάντων", ταπεινώνεται "ὑποκάτω πάντων". Ἐρχεται μαζί μέ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλούς. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ μεγαλεῖο.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας βλέπουν στὴ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ θανάτου. Ἡ κατάδυσί Του στὸν Ἰορδάνη προμηνύει τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδο, ἡ δὲ ἀνάδυσί Του τὴν Ἀνάστασι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅπ. Παῦλος βεβαιώνει, ὅτι "ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν". Ὅπως πέθανε ὁ Χριστὸς στὸν Σταυρὸ ἔτσι κι' ἐμεῖς στὸ βάπτισμα. Βέβαια "οὐ τῇ σαρκὶ ἀλλὰ τῇ ἁμαρτίᾳ". Πεθαίνει ἡ παλαιὰ ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ γεννηθεῖ ἡ νέα κατὰ τὸν τύπον τῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ.

1. Ὁ Χριστὸς "καινὰ ποιεῖ τὰ πάντα"

Ὁ Κύριός μας, ὡς "νέος Ἀδάμ", κάνει τὰ πάντα νέα, καινούργια. Καὶ ὅλα ἀποβλέπουν στὸ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος καινός, "κατ' εἰκόνα" τοῦ νέου Ἀδάμ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν - γράφει ὁ ἅγ. Μακάριος τῆς Αἰγύπτου - "διὰ τοῦτο παραγένοντο (=ἤλθε) ὥστε τὴν φύσιν ἡμῶν ἀλλάξαι καὶ μεταβαλεῖν καὶ ἀνακαινίσαι (=νὰ τὴν καινουργώσει) καὶ ἀνακτίσαι (=νὰ ἀναπλάσῃ) τὴν ψυχὴν ταύτην τὴν κατεστραμμένην τοῖς πάθεσι διὰ τὴν παράβασιν". Κάθε πτυχὴ, ἐπομένως, τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο ἀποβλέπει σὲ ἓνα ἄλλο μυστήριον: Στὸ νὰ μεταμορφωθεῖ ὁ ἄνθρωπος σὲ "καινὴ κτίσις", νὰ ὁμοιωθεῖ δηλαδή μέ τὸν Νέο Ἀδάμ, τὸν Θεάνθρωπον Κύριον. "Ἀπόδυσον (=βγάλε) αὐτοῦ τὴν παλαιότητα καὶ ἀνακαινίσον αὐτόν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον", εὐχεται ἡ Ἐκκλησία γιὰ κάθε βαπτιζόμενο.

2. Καινὸ καὶ τὸ Βάπτισμα

Ὁ Κύριος κάνει καινούργιο καὶ τὸ Βάπτισμα. Τὸ βάπτισμα π.χ. τοῦ Ἰωάννη γινόταν "ἐν ὕδατι" μόνο. Καθάριζε τὰ σώματα ὄχι ὅμως τίς ψυχὰς ἀπὸ τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας. Δὲ λάμβανε τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ ὁ βαπτιζόμενος. Ἦταν τὸ "κατὰ Νόμον" βάπτισμα, ποὺ προετοίμαζε τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καινοῦ Βαπτίσματος "ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι", ἀσφαλῶς καὶ "ἐν ὕδατι". Ὁ Χριστὸς μέ ταπείνωση δέχεται τὸ Νομικὸ βάπτισμα γιὰ νὰ "πληρώσῃ πᾶσαν δικαιοσύνην". Δέν παραλείπει τίποτε ἀπὸ τὸν Νόμον, ἀλλὰ τερματίζει τὸ Νομικὸ καὶ ἐγκαινιάζει τὸ "ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ" ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ γιὰ

νά συνάψει τόν βαπτιζόμενο μέ τή Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά δεχθεῖ τοὺς καρποὺς πού πηγάζουν ἀπὸ τῆ δικῆ Του Βάπτισι (Κύριλ. Ἱεροσ.). Λαμβάνοντας τὴ Χάρη τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὁ βαπτιζόμενος ξεκινᾷ τὴν πορεία του γιὰ τὴ θέωση.

3. Τὸ χάρισμα τῆς υἰοθεσίας

Ὅταν ὁ Χριστὸς βαπτίσθηκε ἠανεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαππτός, ἐν ᾧ εὐδόκησα (=στόν ὁποῖο ἐπαναπαύομαι, γιατί ἔκανε αὐτό πού ἀρέσει σέ μένα).

Ἡ Παρουσία τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατέρα πού ὁμιλεῖ, τοῦ Υἱοῦ πού βαπτίζεται καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, πού κατεβαίνει στόν Χριστό, μᾶς θυμίζει τὴν πρώτη δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου πού συνεργάσθηκαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα γιὰ νά κάνουν τόν "κατ'εἰκόνα Θεοῦ" ἄνθρωπο. Τώρα παρίστανται καὶ τὰ τρία Πρόσωπα, γιατί ἀνα-δημιουργεῖται ὁ καινός ἄνθρωπος στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πλήρης συμμόρφωση τῆς ἀνθρώπινης φύσης, πού πῆρε πάνω του ὁ Θεός Λόγος, πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα δημιουργεῖ τὴ νέα ζωὴ ὡς ἀγάπη, σχέση καὶ κοινωνία ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τίποτε δέν διαταράσσει τὴ σχέση αὐτῇ. Ἡ ἀνθρώπινη φύση μένει πάντα ὑπάκουη στὴ θεία, χωρὶς κανένα ἐξαναγκασμό. Ἀγαπᾷ καὶ ὑπακούει ἐλεύθερα, γι' αὐτὸ καὶ νεκρουμένη ἀνίσταται. Ὁ Πατέρας Θεός ἐκ-φράζει τὴν εὐαρέσκειά Του σέ κάθε τέτοια θεανθρώπινη σχέση, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται χάρις στὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου, μέ τὸ δικό μας Βάπτισμα.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση μας ἐνώνεται μέ τὴ θεία Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἐνυπάρχει στό νερό καὶ τὸ ἀγιάζει καὶ μαζί μέ τὸ νερό πού λαμβάνομε, παίρνομε καὶ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα. Τὸ Ἁγ. Πνεῦμα κομίζει στόν βαπτιζόμενο τὴν "υἰοθεσίαν" καὶ ἀνοίγεται ὁ οὐρανός - ὅπως τὸν ἀνοίξε ὁ Χριστός - γιὰ νά μᾶς δεχθεῖ.

Ἀνοίχθηκαν οἱ οὐρανοὶ - λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος - "γιὰ νά μάθεις, ὅτι καὶ σύ, ὅταν βαπτίζεσαι, γίνεται τὸ ἴδιο. Ὁ Θεός σέ καλεῖ στὴν πατρίδα τὴν ἄνω καὶ θέλει νά σέ πείσει ὅτι δέν ἔχεις τίποτε κοινὸ μέ τὴ γῆ. Στέλλει τὸ Ἁγ. Πνεῦμα νά μᾶς καλέσει στὴν ἄνω πατρίδα, ὅχι ὡς ξένους, ἀλλὰ ὡς υἱοὺς ἀγαπητοὺς κατὰ χάριν, γιατί πήραμε τὴ Χάρη τῆς υἰοθεσίας καὶ κράζομε "ἄββᾶ ὁ Πατήρ". Χάρις στόν Ἐνανθρωπήσαντα Κύριο λάβαμε τὸ δικαίωμα νά καλοῦμε τὸν Θεὸ Πατέρα".

Ἡ τριπλὴ κατάδυση συμβολίζει τὸν θάνατο καὶ τὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ τριπλὴ ἀνάδυση τὴν Ἀνάστασιν Του. Δέν νεκροῦται τὸ σῶμα μας, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ὁ θάνατος τῆς παρακοῆς, ὁ βιολογικὸς τρόπος ζωῆς, ὁ "κατὰ σάρκα", ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία φέρομε, καθαίρεται, λαμβάνει τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀναδυόμενοι ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα γινόμαστε θεοὶ "κατὰ χάριν".

4. Μετὰ τὸ Βάπτισμα

Ἐφ' ὅσον πήραμε τὸ χάρισμα τῆς υἰοθεσίας καὶ ἀνακηρυχθήκαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ υἱοὶ - καὶ θυγατέρες ἀσφαλῶς - "κατὰ χάριν" συμμετέχομε στὴν υἰότητα τοῦ Ἰησοῦ, χάρις στὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Γινόμαστε καὶ "κατὰ χάριν" κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Ἐάν ὁ Θεός μᾶς καλέσει κοντὰ Του ἀπὸ τὴ νηπιακὴ ἡλικία καὶ μετὰ τὸ Βάπτισμα, ἡ θέωση καὶ ἡ κληρονομία εἶναι βέβαιη. Ἐάν ὁμως ζήσωμε, ἡ ἐξασφάλιση τῆς υἰοθεσίας μπορεῖ καὶ νά μείνει ἀνενέργητη, ἐάν ὑποδουλωθοῦμε στὰ ἁμαρτωλὰ πάθη. Γι' αὐτὸ οἱ Πατέρες συνιστοῦν, μετὰ τὴν τιμὴ πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός στό Βάπτισμα, νά ἐπιδείξωμε καὶ "ἄξιον βίον".

Καὶ αὐτὸ θά γίνει, ἂν κάθε μέρα "νεκρούμεθα καὶ ἀνιστάμεθα", ἀποτασσόμενοι τὸν σατανὰ καὶ συντασσόμενοι μέ τὸν Χριστό, πού ὡμολογήσαμε στό Βάπτισμα. Ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει "ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντες". Δηλαδή ἀληθινὴ ζωὴ εἶναι αὐτὴ πού ἀκολουθεῖ τὴ νέκρωση τῆς ἁμαρτίας. Θά νεκροῦται καὶ θά θάβεται ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος τῶν παθῶν καὶ θά ἀνίσταται ὡς ὁ Χριστός. Αὐτὸ δηλαδή πού ἐγίνε στό Βάπτισμα νά συνεχίζεται ὡς καθημερινὸ γεγονός "ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις". Αὐτὸ προϋποθέτει ἀγώνα ἰσόβιο, μέ ἀσκήση, ταπείνωση, νηστεία, προσευχὴ γιὰ νά καθάρωμε νοῦν, ψυχὴ καὶ σῶμα καὶ νά αὐξήσωμε τὴ Χάρη τοῦ Βαπτίσματος.

Ἀπό τή σοφία τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν γιά τόν Γάμο καί τή Συζυγία

Πρωτ. Χαράλαμπος Κυπριανοῦ

Εἶναι ἀδιαμφισβήτητο γεγονός σπὴν ἐποχή μας ἡ σοβαρή κρίση στὸν ἱερό θεσμό τοῦ γάμου μέ ἐπιζήμιες ἐπιπτώσεις σπὴν οἰκογένεια. Οἱ τρεῖς ἱεράρχες, Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὡς σοφοί καί φωτισμένοι κοινωνικοὶ διδάσκαλοι καί ἐργάτες μέ τὴ θεόπνευστη διδαχὴ τους ἔχουν πολλὰ νά μᾶς ποῦν γύρω ἀπὸ τὸν Γάμο, τὴ Συζυγία καί τὴν Οἰκογένεια. Ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν συμβουλῶν τους, μόνη αὐτὴ μπορεῖ νά στηρίξει αὐτοὺς τοὺς κλονισμένους θεσμούς.

Ὁ Μέγας Βασίλειος - ὑπόδειγμα μοναχοῦ - ἐκφράζεται μέ βαθύτατο σεβασμὸ γιὰ τὸν Γάμο. Τὸν χαρακτηρίζει "ζυγὸν διὰ τῆς εὐλογίας": Σύ-
ζευξη καί κοινὴ πορεία ἀνδρὸς καί γυναικὸς ἰσοβία μέ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὅλα τὰ βάρη (θλίψεις, ὀδυνηρά

γεγονότα, χαρές καί λύπες, δοκιμασίες καί φροντίδες, μέριμνες καί ἀπογοιτεύσεις) βασιάζονται καί ἀπὸ τοὺς δύο. Ἐπειδὴ εἶναι "ζυγός", ἐλαττώματα, ἰδιομορφίες, ἰδιοτροπίες, ἀδυναμίες καί ἀτέλειες ἐκάστου μέλους βασιάζονται μέ θάρρος καί ὑπομονή ἀπὸ τὸ ἄλλο μέλος. Σκληρὸς καί δύσκολος, λοιπόν, ζυγὸς εἶναι ὁ Γάμος, γι' αὐτὸ εἶναι κατορθωτὸς καί γίνεται ἀπαλότερος καί εὐκολώτερος μέ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σοφὸς ἱεράρχης ὑπενθυμίζει τὴ θεόπνευστη προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: "Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα" ἔστω καί ἂν οἱ ἐρχόμενοι εἰς γάμου κοινωνίαν κατάγεσθε ἀπὸ μακρινές κῶρες. Ὁ δεσμός τῆς φύσεως ὁ διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ μυστηρίου ζυγός, ἃς ἐνώνει τὰ χωρισμένα... κι ἂν ἀκόμα ὁ σύζυγος εἶναι τραχύς καί ἄγριος στοὺς

τρόπους, πρέπει ἡ σύζυγος νά τὸν ὑποφέρει καί νά μὴ δέχεται μέ καμμιὰ πρόφασιν νά διαλύει τὴν ἔνωση τοῦ γάμου. Εἶναι ὁ σύζυγος βίαιος καί κτυπᾷ; Ἀλλ' εἶναι ὁ ἄνδρας σου. Εἶναι μέθυσος; ἀλλ' εἶναι μέ τὸν γάμο ἐνωμένος μαζί σου. Εἶναι τραχύς καί δυσάρεστος; Εἶναι ὅμως δικό σου μέλος καί μάλιστα τὸ τιμιότερο ἀπὸ τὰ μέλη σου". Μέ τὰ γραφόμενά του ὁ ἅγιος ἱεράρχης δέν ὑποτιμᾷ τὴ γυναῖκα, ζητεῖ ὅμως ἀπ' αὐτὴ νά κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νά κρατήσῃ τὸν γάμο τῆς καί νά διακονήσῃ μέ αὐταπάρνηση καί αὐτοθυσίᾳ στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ συζύγου,

τῶν παι-
διῶν καί
τῆς ἀθά-
νατης ψυ-
χῆς τῆς.
Γιὰ νά εἶ-
ναι δί-
καιος ὁ
ἐμπνευ-
σμένος
ἱεράρχης
ἐπανα-
φέρει τὸν
λόγο στὸν
σύζυγο ὡς
ἐξῆς: "Ἄς
ἀκούσῃ
ὅμως καί
ὁ ἄνδρας
τὴ συμ-
βουλή πού
τοῦ ται-
ριάζει. Ἡ
ἐχιδνα, τὸ
ἄγριο δη-

λητριῶδες ἔρπετό, προκειμένου νά σμίξει μέ τὴ σμύρνα ἀποβάλλει πρῶτα τὸ δηλητήριό του κατὰ κάποιον τρόπο ἀπὸ "ἀγάπη" καί "συγκατάβαση" - Ἐσύ γιατί δέν ἀποβάλλεις τὸ σκληρὸ καί ἀπάνθρωπο τοῦ χαρακτήρος σου ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἔνωση τοῦ γάμου";

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μέ τὸν ἴδιο σεβασμὸ ἐκφράζεται γιὰ τὸν Γάμο. Τὸν θεωρεῖ ὄχι ἀπλῶς ὡς ἓνα φυσικὸ δεσμό, ἀλλ' ὡς Μυστήριον ἀδιάλυτο. Ἐκφράζεται μέ ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν γάμο τῆς εὐσεβοῦς Ὀλυμπιάδος, παρατηρώντας μέ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση ὅτι παρέστησαν στὸ Μυστήριον πολλοὶ ἐπίσκοποι. Ἐπικαλούμενος τὸν γνωστὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τονίζει ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν σύζυγό του πρέπει συνεχῶς νά τείνει νά ὁμοιάσῃ μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι κοινὴ ἡ διδασκαλία καί τῶν τριῶν ἱεραρχῶν ὅτι ὁ

Γάμος είναι αδιάλυτος. Ὁ Μ. Βασίλειος στὸν ἐρχόμενο σὲ δεύτερο γάμο ἐπιβάλλει ὡς ἐπιτίμιο ἀποχή ἀπὸ τῆ Θ. Κοινωνία γιὰ ἓνα χρόνο, στὸν ἐρχόμενο σὲ τρίτο γάμο 3 ἕως 4 ἔτη. Ὁ Γρηγόριος διδάσκει χαρακτηριστικά: “Ὅπως ἓνας Χριστὸς ὑπάρχει καὶ μία ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ στὸν γάμο ὁ ἀνὴρ μόνον μετὰ γυναῖκός μίας πρέπει νὰ συνάπτεται. Ὁ δεύτερος γάμος εἶναι “συγκώρησις” καὶ ὁ τρίτος “παρνομία”.

Ὁ τρίτος στὴ σειρά ἱεράρχης, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, κατακρίνει τὸ διαζύγιο ὡς ἐξῆς: “Ἐάν ἦταν καλὸ τὸ διαζύγιο δὲν θὰ ἔκαμνε ὁ Θεὸς ἓνα ἄνδρα καὶ μία γυναῖκα, ἀλλὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ δύο γυναῖκες, ἐάν ᾔθελε τὴν μιά νὰ διώξει καὶ τὴν ἄλλη νὰ εἰσαγάγει” καὶ ἐπικαλεῖται τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου “Γυνὴ δέδεταί νόμῳ ἐφ’ ὅσον χρόνον ζεῖ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς”.

Στὴ συνέχεια ὁ ἐμπνευσμένος ἱεράρχης ἐρμηνεύει τὴ ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: “Τὸ Μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶν εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν” ὡς ἐξῆς: “Πῶς εἶναι μέγα; Εἶναι μέγα, διότι ἐνῶ καθ’ ὅλον τὸν προηγούμενο χρόνο στὸν θάλαμο τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἔμενε ἡ κόρη, ἐνῶ καθόλου τὸν νυμφίον δὲν εἶχε ἴδει, τώρα τὸν ποθεῖ καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὡς δικό της σῶμα. Καὶ ὁ ἄνδρας πάλιν ἀπὸ τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου τὴν προτιμᾷ ἀπ’ ὅλους: ἀπὸ τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς γονεῖς του. Καὶ οἱ γονεῖς ἂν ἀπὸ ἄλλη αἰτία χάσουν χρήματα, ὀργίζονται, λυποῦνται καὶ στὸ δικαστήριον οὐροῦν ἐκείνους πού εἶναι αἰῖοι, στὸν γάμο ὅμως καὶ τὴν θυγατέρα τους καὶ πολλὰ χρήματα ὡς προῖκα προσφέρουν σὲ ἄνθρωπο πού καλὰ – καλὰ δὲν τὸν ξέρουν. Κι’ αὐτὸ τὸ κάνουν μὲ χαρὰ καὶ δὲν τὸ θεωροῦν ζημιὰ”.

Ὁ Γάμος ἐξ’ ἄλλου κατὰ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο δὲν ἔχει ὁτιδήποτε μεμπτό καὶ ἐφάμαρτο: “Οὐ γὰρ πονηρόν ὁ γάμος πρᾶγμα, ἀλλὰ πονηρόν ἡ μοιχεία, πονηρόν ἡ πορνεία” γι’ αὐτὸ καὶ οἱ ἐμπλεκόμενοι στὸν γάμο πρέπει νὰ τὸν ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀνάλογο τρόπο: “Μὴ τοίνυν αὐτὸν ἀπμάζωμεν ταῖς διαβολικαῖς πομπαῖς”, δὲν πρέπει δηλαδή νὰ ἐξευτελίζουμε τὸ ἱερότατο Μυστήριον τοῦ γάμου μὲ ἐθιμοτυπίες, εὐωχίες καὶ διασκεδάσεις ἐφάμαρτες. Σὲ ἄλλο σημεῖο δὲν διστάζει νὰ διακηρύξει ὅτι ὁ Γάμος εἶναι “Τύπος τῆς παρουσίας Χριστοῦ”. Μιὰ ἀνάρμοστη ἀντιμετώπιση ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους εἰς Γάμου κοινωνίαν ἔχει ὀλέθρια ἀποτελέσματα: “Σ’ ἐκείνους πού δὲν μεταχειρίζονται τὸν γάμο ὅπως ἀρμόζει (ὡς ἱερώτατο Μυστήριον) γίνεται αἰτία ἀναριθμήτων συμφορῶν... ἐνῶ εἶναι λιμάνι γίνεται ναυάγιο, ὅχι ἐξ αἰτίας τῆς φύσεώς του, ἀλλ’ ἐξ αἰτίας τῆς θελήσεως ἐκείνων πού κάμνουν κακὴ χρῆσιν του” καὶ συμπληρώνει ὅτι στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ὁ ἔγγαμος “εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ σκοπέλους καὶ βράχους συναντᾷ” καὶ ὅχι

εἰρήνην καὶ ἀσφάλεια.

Σκοπὸς τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου κατὰ τὸν ἴδιο ἱεράρχη εἶναι ἡ σωφροσύνη, ἡ ἠθικότητα καὶ ἡ θεοσέβεια ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὅπως καὶ ἡ τεκνογονία: “Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συνάπτεται ὁ γάμος, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν ἄσκησιν τῆς σωφροσύνης”. Τὰ παιδιά, οἱ νεαρές εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, τὰ νεαρά βλαστάρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ γέφυρα πού ἐνώνει τοὺς γονεῖς: “Καθὼς δὲ δύο πόλεις χωριζόμεναι ὑπὸ ποταμοῦ, γίνονται μία, ὅταν συνδεθοῦν καὶ ἀπὸ τῆς δύο πλευρῆς μὲ γέφυρα, τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα τῶν”. Στὴ συνέχεια δίδεται ἔμφασι στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν “ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου”, ὥστε νὰ γίνουν “ἀθληταὶ τοῦ Χριστοῦ”. Παιδιά καὶ γονεῖς ἀποτελοῦν τὴν ἐν Χριστῷ Οἰκογένεια πού θὰ πρέπει νὰ εἶναι “Ἐκκλησία μικρά καὶ καταγώγιον ἁγίων” ὅπως ἐπὶ λέξει γράφει ὁ ἱερός Πατήρ, δηλαδή σμικρογραφία τῆς Ἐκκλησίας καὶ χώρος ἀναδείξεως ἁγίων.

Στὴ συνέχεια καθορίζονται οἱ βασικοὶ ρόλοι τῶν δύο συζύγων ὡς ἐξῆς: “Ὁ Θεὸς στὴ γυναῖκα ἀνέθεσε τὴν προστασία καὶ τὴ μέριμνα τῆς οἰκίας καὶ στὸν ἄνδρα ὅλες τῆς δημόσιες ὑποθέσεις τῆς ἀναφερόμενες στὴν ἀγορά, στὰ δικαστήρια καὶ τὰ βουλευτήρια”. Ὑψίστης σημασίας εἶναι οἱ προτροπές καὶ οἱ συμβουλές τῶν τριῶν ἱεραρχῶν εἰδικότερα στὴ σύζυγο. Ἡ σύζυγος μπορεῖ νὰ εἶναι ἰσχυρὸς παράγων ἐνότητος, ὁμόνοιας καὶ εἰρήνης μέσα στὴν οἰκογένεια. “Τόσο πρὸς τὴν ἀρετὴ ὅσο καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν Θεό”.

Ὡς ἐπίλογον τοῦ θεματός μας ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε μερικές πολύτιμες συμβουλές τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πού ἀπευθύνονται καὶ στοὺς δύο συζύγους. “Ἡ γυναῖκα κι’ ἂν ἀκόμα δὲν ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτὸν φόβον (δέος καὶ σεβασμό) γιὰ νὰ μὴ παραβαίνει τὸ καθῆκον της καὶ ὁ ἄνδρας πάλιν ἂν δὲν τὸν φοβεῖται ἐκείνη καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀγαπᾷ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ καὶ αὐτὸς παραβάτης. Μῆτε, ὅμως, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀγάπη νὰ καθιστᾷ τὴ γυναῖκα ὑπερήφανη καὶ ὑπεροπτική, μῆτε ἡ ὑποταγὴ τῆς γυναίκας στὸν ἄνδρα νὰ τὸν κάνει αὐταρχικὸ καὶ ἀγέρωχο...”.

“Τότε ἕκαστος τὸ καθῆκον του τὸ ἐπετέλεσε καὶ ὁ γάμος αὐτῶν θὰ εἶναι κατὰ Χριστόν, γάμος πνευματικὸς καὶ γέννησις πνευματικῆ”.

Ἡ σοφία τῶν “τριῶν μεγίστων φωστέρων τῆς τρισηπλίου Θεότητος” γιὰ τὸν Γάμο καὶ τὴν σύζυγα, εἴθε, μὲ τῆς δικῆς τους πρεσβείας, νὰ γίνῃ φωτεινὸς ὁδηγὸς γιὰ τοὺς “ἐρχομένους εἰς γάμου κοινωνίαν” καὶ γιὰ ὅλους τοὺς συζύγους, ὥστε νὰ κρατηθεῖ ὑψηλὰ ὁ ἱερός θεσμὸς τοῦ γάμου μαζί μ’ αὐτὸ καὶ ἡ Χριστιανικὴ οἰκογένεια, γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Βασιλείας Του.

Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Ἀγ. Ἑλευθερίου.

Πρωτ. Θωμᾶ Θωμᾶ

Ὁ Ἅγιος Ἑλευθέριος καταγόταν ἀπὸ τῆς Ῥώμης καὶ γεννήθηκε τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα σὲ δύσκολα ἀλλὰ χαριτωμένα χρόνια. Ὁ πατέρας του πλούσιος, ὑπῆρξε καὶ ὑπάτος τῆς πόλης, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ λαμπρότερα ἀξιώματα τῶν ἀρχόντων. Ἐζησε λίγο καιρὸ μετὰ τὴ γέννηση τοῦ ἁγίου. Μετὰ τὸν θάνατό του ἀνέλαβε ἐξ' ὁλοκλήρου τὸν ἅγιον ἡ ἴδια ἡ μητέρα του, ἡ ἁγία Ἀνθία, ἀνδρεία στὸ φρόνημα καὶ στὴ ζωὴ. Ἡ ἴδια μαθήτευσε τὴν ἀκρίβεια τῆς πίστεως στοὺς μαθητὲς τοῦ μακαρίου Παύλου, τοῦ ψαῖρα τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν γιό της τὸν ἔκανε μαθητὴ τοῦ ἰδίου ἀρχιερέα τῆς Ῥώμης, τοῦ περίφημου Ἀνίκτου.

Βλέποντας ὁ Ἀνίκτος τὰ φυσικὰ καὶ θεία χαρίσματα ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁραίους ἀγῶνες γιὰ θέωση τοῦ νεαροῦ Ἑλευθερίου, γρήγορα τὸν ἀνέβασε στὸν λυχνιστάτη γιὰ νὰ λάμπει σ' ὅλη τὴν πόλη, καὶ γιὰ νὰ γίνει φῶς Χριστοῦ καὶ λύτρωση στὸν λαὸ πού καθόταν «στὰ σκόπη καὶ σπὴν σκιά τοῦ θανάτου». Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν, τὸν χειροτονεῖ διάκονο, στὰ δεκαεπτὰ σὲ ἱερέα, λειτουργό τοῦ Ὑψίστου καὶ στὰ εἴκοσι σὲ ἐπίσκοπο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἐπίσκοπο Ἰλλυρικοῦ, περιοχὴ τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας καὶ Γιουγκοσλαβίας. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ δόξαζε τὸν Θεὸ πού βρῆκε νέο ἐπίσκοπο μὲ ὁράματα, μὲ ἀγῶνες ὑπὲρ διάδοσης τῆς πίστεως τοῦ πράου καὶ ταπεινοῦ Θεανθρώπου, καὶ κατασχύνης τῆς εἰδωλολατρίας. Ὁ νέος ἐπίσκοπος, παρ' ὅλη τὴ νεότητά του γεμάτος σοφία καὶ χαρίσματα, Θεῖον ἔρωτα, ἀσκητικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ πνεῦμα ζητοῦσε τὴν ἀνωθεν βοήθεια καὶ ἰλασμό καὶ ἔλεος. Ἡ ταπείνωσή του συνετέλεσε ὥστε οἱ παγίδες τοῦ ἄρχοντα τοῦ σκότους νὰ διαλύονται σάν κονιορτός. Μὲ τὴ σοφία του κοσμικὴ καὶ θεία, μαζί μὲ τὴν πολλὴ ἀγάπη πού εἶχε στὸ ποίμνιό του ὁδήγησε πλήθη εἰδωλολατρῶν Ἑλλήνων νὰ ἀφήνουν τὰ εἰδωλα καὶ προλήψεις καὶ ἀπάτες τῶν ψευδόθεων τοῦ εἰδωλολατρικοῦ πανθέου καὶ ἐλεύθερα νὰ ἀσπάζονται τὴν πίστη τοῦ Θεανθρώπου. Πλήθη βαπτίστηκαν ἀπὸ τὰ ἴδια ἁγιασμένα χέρια τοῦ Ἀγίου Ἑλευθερίου καὶ κατήχηθηκαν τὴν ἀμόμητη πίστη τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀπὸ τὸ χαριτωμένο στόμα τοῦ ἱερομάρτυρα Ἑλευθερίου.

Ἀλλὰ ὁ διαβάλλων, ὁ ξεπεσμένος «ἄγγελος» ἀγρυπνοῦσε. Ξεσηκώνει διωγμὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους πού συλλαμβάνεται ἦταν καὶ ὁ ἅγιος

Ἐλευθέριος μαζί μέ τήν ἁγία μητέρα του, τήν Εὐανθία. Ὁ ἅγιος ἀφοῦ ἐπέλεσε τόν ἐπίγειο προορισμό του καί ὑπνέπησε τίς βουλές τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, προχώρησε καί στόν ἐπίλογό τῆς ἀνθρώπινης πολιτείας του μέ σκληρό, μά ὠραῖο ἀγώνα ἐνώπιον πλήθους λαοῦ στή Ρώμη. Τόν βασάνισαν μέ μία σειρά ἀπάνθρωπων μαρτυριῶν, ὅπου ἡ πίστη τοῦ ἁγίου καί ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποδείκνυταν νικητές στίς μηχανουργίες καί ἀπανθρωπιές τῶν δαιμονόπληκτων εἰδωλολατρῶν. Πρῶτο μαρτύριο, πύρωσαν ἕνα χάλκινο κρεβάτι, ἔβαλαν πάνω σ' αὐτό τόν ἅγιον, ἐνῶ ἀπό κάτω ὑπῆρχαν ἀναμμένα κάρβουνα γιά νά τόν ψήσουν ἐντελῶς. Μέ τί χάρη τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος δροσιζόταν σάν νά βρισκόταν σέ τρυφερά καί δροσερά χόρτα. Ὅταν τόν ἔβγαλαν τόν βρῆκαν νά λέγει τόν ὠραῖο 144ον ψαλμό, «Ψώσω σε, ὁ Θεός μου, ὁ βασιλεὺς μου καί εὐλογήσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος...». Ὁ Βασιλιάς ἀμετανόητος τόν ρίχνει σέ σκᾶρα πυρακτωμένη πού ἀπό κάτω τῆς εἶχε ἀναμμένα κάρβουνα, καί ἀπό πάνω ἔχυναν λάδι γιά ν' ἀνάψουν τί φλόγα περισσότερο, ἦταν τό δεύτερο μαρτύριο τοῦ ἁγίου. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δέν τόν ἀμέλησε, ἡ φωτιά ἔσβησε, ὁ σίδηρος ψυχράνθηκε, ὁ δέ ἅγιος ἔμεινε νά δροσιζεται ἀπό τί Θεία χάρη!

Μέ ὀργή καί θυμό ὁ αὐτοκράτορας προστάσσει τό τρίτο μαρτύριο· βάζουν λίπος, κερί καί πίσσα σέ λέβητα καί βράζουν μέσα σ' αὐτόν τόν μάρτυρα. Ὁ ἅγιος ἐλέγχει τόν παράνομο βασιλέα καί δοξάζει τόν Θεό διότι τόν ἔσωσε μέσα στόν λέβητα (καζάνι). Μέ συμβουλή τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλης, ἔφεραν κλῖβανο χάλκινο (τεράστιο καζάνι), μέσα στόν ὁποῖο εἶχαν καρφωμένα αἰχμηρά σίδηρα, πυρώνουν τόν κλῖβανο καί ρίχνουν τόν μάρτυρα μέσα. Ὁ ἐπαρχος ὅμως ἀλλάζει φρόνημα καί δέχεται νά συμμαρτυρήσει μέ τόν ἅγιο Ἐλευθέριο, ἀφοῦ εἶδε ὅτι καί στό τέταρτο μαρτύριο – βάσανο ὁ ἅγιος βγῆκε νικητής. Ὁ αὐτοκράτορας διατάσσει καί ἀποκεφαλίζουν τόν ἐπαρχο ὁ ὁποῖος μέ λίγο κόπον μιᾶς στιγμῆς, κέρδισε τί ζωή τήν αἰώνιον, ἐνῶ τά πλήθη φώναζαν «Μέγας εἶναι ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν!!!».

Ὁ ἀμετανόητος βασιλιάς διατάσσει νά δέσουν τόν ἅγιο ἀπό πίσω σέ ζευγάρι ἀλόγων ἄγριων, ὥστε νά τόν σύρουν πάνω σέ πέτρες καί βράχους, γιά νά κατακοποῦν οἱ σάρκες του καί νά ξεψυχήσει ἐλεεινότητα. Ὁ Θεός ὅμως στέλλει τόν ἅγιον Ἀγγελό του, πού μεταβάλλει τί φύση τῶν ἀγρίων ἀλόγων σέ ἡρεμῆ καί τόν παίρνουν καθημένον σέ κοντινό ὄρος ὅπου ἐκεῖ ἀτάραχα μέ συντροφιά τά ἄγρια ζῶα λιοντάρια, ἀρκουδες, ὁ ἅγιος διάβαζε τήν ἀκολουθία καί προσευχόταν. Ὁ βασιλιάς μαθαίνει ἀπο κυνηγούς γιά τί θαυμαστή πολιτεία του καί στέλλει στρατιῶτες νά τόν φέρουν. Πολλοί ὅμως πίστεψαν στόν Χριστό (πεντακόσιοι περίπου) στήν πορεία τους μέ τόν ἅγιο ὁ ὁποῖος τοὺς δίδασκε τήν πίστη στόν Κύριο Ἰησοῦ.

Ὁ ἅγιος ἐπιθυμοῦσε αὐτό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «καί τό ἀποθανεῖν κέρδος» Φιλ. 1,2. Ἔτσι

καί τό τελευταῖο βάσανο μέ χαρά τό ὑπέμεινε. Ἐρίξαν τόν ἅγιο νά παλέψει μέ μία πεινασμένη λιονταρίνα. Ἡ λιονταρίνα μέ ἕνα σάλιο ἀντί νά πηδήξει καί νά κατασπαράξει τόν ἅγιο ἦρθε κοντά του σέ θέση ἀναπνοῆς, ἔσκυψε τό κεφάλι στά πόδια τοῦ ἁγίου καί ἄρχισε νά τὰ γλείφει σάν νά τόν προσκυνοῦσε. Ὁ πέτρινος τύρρανος δέν πιστεύει πάλι, ἀλλά μέ διαταγή του ρίχνουν στήν παλαίστρα τό ἀρσενικό λιοντάρι, τό ὁποῖο ὅμως φιλά τά πόδια τοῦ ἁγίου, σείει τήν οὐρά του καί χορεύει, χαίρεται καί μέ σκῆματα ἔδειχνε ἀγάπη καί γνωριμία στόν ἅγιο. Τά πλήθη, ἄλλα μέ πίστη φώναζαν «μέγας ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν», ἐνῶ ἄλλοι ἔμειναν ἄπιστοι ὥστε ἡ Θεία Δίκη τοὺς πλήγωσε ἀόρατα. Ὁ βασιλιάς ἀπελπισμένος διέταξε καί ἀποκεφάλισαν τόν ἅγιο, ἐνῶ ἡ μητέρα του, ἡ ἁγία Εὐανθία, ἀγκάλιασε τό σῶμα τοῦ γιου τῆς καί μάρτυρα καί τό καταφιλοῦσε μακαρίζοντας αὐτόν ὅτι ἔπαθε τόσα πολλά γιά τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ἀμέσως αἰμοβόροι δῆμιοι ἔσφαξαν τί μητέρα τοῦ ἁγίου, ἀλλά καί γι' αὐτούς γίνεται ἡ θαυμαστή ἀλλοίωση τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἀρνοῦνται τά εἰδῶλα καί ἀσπάζονται τήν πίστη τῆς συγγνώμης καί ἀγάπης. Τοὺς σφάζουν καί τοὺς δύο καί ἔτσι στό παραπέντε ἀποκτοῦν καί αὐτοί τί βασιλεία τήν αἰώνια τοῦ Ἀρνίου Χριστοῦ πού αἶρει τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Αὐτός εἶναι ὁ θαυμαστός βίος-ζωή τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, ὁ ὁποῖος εἶναι προστάτης καί βοηθός τῶν γυναικῶν στήν ὥρα τοῦ τοκετοῦ, ὅσες ζητοῦν μέ πίστη τί βοήθειά Του. Τιμή στόν ἅγιο εἶναι ἡ μίμηση τῆς ἁγίας ζωῆς, δηλαδή ἡ βίωση τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, ἰδίως τοῦ Θείου Ἐρωτα καί τῆς καύσης τῆς καρδίας ὑπέρ ὅλης τῆς κτίσεως. Δέν εἴμαστε προορισμένοι νά μαρτυρήσουμε ὅλοι, ἀλλά μαρτύριο σημαίνει ὑπακοή στή σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς Ἐκκλησίας· οἱ χριστιανοί ζοῦν ὑπό τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητας, αἱρονται πάνω ἀπό τά τρία μεγάλα πάθη, τῆς φιλαργυρίας, τῆς φιλοδοξίας καί τῆς φιληδονίας. Προσπαθοῦν νά ἐγκρατεύονται στά πάθη καί νά τά ὑπερνικοῦν. Ζοῦν μέ τόν ἐσχατολογικό πόθο: «Ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» Ἀποκάλ. Κβ 203. Οἱ πιστοί ζοῦν μέ τί μακαρία ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἶναι ἐπιστολή ἀναγινωσκομένη ἀπ' ὅλους, εἶναι φῶς, χαρά, συγγνώμη, ἀγάπη, φῶς Χριστοῦ στόν κόσμο καί ἰδίως ξέρουν ὅτι ἀσφαλῆς ὁδοδείκτες στόν οὐρανό εἶναι οἱ ἅγιοι Πάντες, οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ πρωτότοκοι υἱοί τοῦ φωτός καί τῆς ἀναστάσεως τῆς ὀγδόης ἡμέρας. Ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος καί οἱ ἅγιοι Πάντες, τά φῶτα τά θεουργικά πού πάντα τόπο ἀγιάζουν, ἄς εὐκονταί πάντα γιά ὅλο τόν Ἀδάμ, γιά σωτηρία παγενῆ τοῦ Ἀδάμ καί ἄς μᾶς δίνουν «νοῦν Χριστοῦ» (ταπείνωση, ἀγάπη ἀνυπόκριτη, προσευχή καί εὐχαριστία ἀδιάκοπη, μυστηριακή ζωή, ὑπακοή στήν ἀγιώτατη Ἐκκλησία μας κ.α.). Γιά νά ἀντέχουμε στήν παλαίστρα τῆς ζωῆς μέ ὑπομονή καί μακροθυμία καί ἰδίως νά μᾶς ἐλευθερώνουν ἀπό κρυφά ἢ φανερά ἢ χρόνια ψυχικά ἢ σωματικά πάθη καί περιστάσεις στά χρόνια τά δύσκολα. Ἡ εὐχή τῶν Ἁγίων Πάντων, ἰδίως τοῦ Κυρίου εἶν μεθ' ἡμῶν !.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΝΟΣΙΟΛ. ΑΡΧΙΜ. ΝΙΚΟΛΑΟ ΣΙΔΕΡΑ “50 Χρόνια ιερωσύνης – Προσφοράς στην Έκκλησία”

Για πέν 50χρονη προσφορά του στην Έκκλησία και τον κόσμο της Λεμεσού που τόσο αγάπησε, τιμήθηκε από τη Μητρόπολή μας ο Αρχιμανδρίτης Νικόλαος Σιδεράς, προϊστάμενος του ιερού ναού Αγίας Τριάδος Λεμεσού. Τό Σάββατο, 5 Οκτωβρίου, στο Παττίχειο θέατρο πλήθος κόσμου μαζεύτηκε για να ευχηθεί και να τιμήσει τον καλλίφωνο και ευρυμαθέστατο κληρικό π. Νικόλαο.

Για 50 χρόνια ο σεβαστός μας Αρχιμανδρίτης ιεουργεί, δημιουργεί, οικοδομεί.

Μέσα σ' αυτά τα χρόνια έκαμε τον χρόνο δημιουργία και τό λεπτό προσφορά.

Υπηρετσε τον άνθρωπο, γιατί αγάπησε πολύ τον Θεό. Αφουγκράστηκε τον ανθρώπινο πόνο, γιατί πίστεψε πως η ανθρωπιά του Χριστιανού είναι να μη μένει στον μικρό του τόν Παράδεισο, αλλά να ταΐζει τους πεινασμένους, να ντύνει τους γυμνούς, να φροντίζει και τους μακρινούς ακόμα αδελφούς μας της Β. Ήπειρου.

Νιώσαμε όλοι τό βράδυ του Σαββάτου πίν ανάγκη να εκφράσουμε πίν ευγνωμοσύνη μας στον π. Νικόλαο, γιατί όλα αυτά τα χρόνια μέ πίν προσωπικότητα και τό μεγαλείο της ψυχής του μās εμπνέει, μās διδάσκει και μās καθοδηγεί.

Η τιμητική εκδήλωση άρχισε μέ εκκλησιαστικούς ύμνους και τραγούδια από τη χορωδία της Χριστιανικής κινήσεως Κυπερούντας υπό τη διεύθυνση του Πρωτ. Γεωργίου Γεωργίου.

Για πίν προσωπικότητα, τη ζωή και τη δράση του μίλησε μέ γλαφυρότητα ο Διευθυντής του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας κ. Σταύρος Ολύμπιος, και αναμνήσθηκε παλαιών ήμερών, όταν μαζί καθοδηγοῦσαν τά παιδιά των Κατηχητικών στοῦ Χριστοῦ τόν δρόμο, ιδιαίτερα στίς κατασκηνώσεις του Κακομάλλη και Σαϊττά.

Τό οδοιπορικό της 50χρονης ιερατικής πορείας του π. Νικολάου αποδόθηκε ποιητικά, μέσω διαφανειών που επεξεργάστηκε ο κ. Μαρίνος Περικλέους, από τίς Φιλόλογους κ. Κυριακή Μιχαηλίδου Πρεσβυτέρα και Μαργαρίτα Κωστή.

Θερό χαιρετισμό αγάπης και εκτίμησης άπνύθηκε πρός τόν τιμώμενο, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Αθανάσιος και του πρόσφερε αναμνηστικά δώρα. Μέ πολλή συγκίνηση έκλεισε πίν όλη εκδήλωση μέ τίς ευχαριστίες του πρός τόν Μητροπολίτη μας και σ' όλους όσοι τόν τίμησαν μέ πίν παρουσία τους ο πατήρ Νικόλαος.

Ωραίες ψυχές! Μέ τό κεφάλαιο της αλήθειας σπίν καρδιά σας. Δώστε μας χέρι να περπατήσουμε μαζί στο άνηφόρισμά σας. Ψηλά κι εμπρός. Έκεί που αναβλύζει τό άλλο φώς, ο οὐρανός.

Ο Θεός, εύχόμαστε, να δίδει υγεία και πλούσια τη Χάρη Του πρός τόν τιμώμενο Αρχιμανδρίτη μας.

Πρεσβυτέρα Κυριακή Μιχαηλίδου

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΜΑΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Με την ευκαιρία της μνήμης του πολιούχου Ἁγίου μας ὁργανώθηκαν διάφορες ἐκδηλώσεις με σκοπό τήν πνευματική οἰκοδομή τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μητροπολίτης μας προσκάλεσε γιά νά παραστοῦν στίς ἐκδηλώσεις αὐτές καί νά δώσουν μέ τήν παρουσία τους ἰδιαίτερη λαμπρότητα στούς ἑορτασμούς, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Σάμου καί Ἰκαρίας κ.κ. Εὐσέβιο καί τόν Κυπριακῆς καταγωγῆς Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακάριο.

Τήν παραμονή 11η Νοεμβρίου τελέσθηκε πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός στόν ὁμώνυμο ἱερό ναό τῆς πόλης μας κατά τόν ὁποῖο προΐστατο ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τόν θεῖο λόγο. Μετά τό πέρας τοῦ ἑσπερινοῦ ἀκολούθησε λιτάνευση τῶν ἱερῶν λειψάνων καί περιφορά τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου στόν περίβολο τοῦ ναοῦ, ἐπειδή οἱ καιρικῆς συνθῆκες δέν ἐπέτρεψαν τή λιτάνευση σέ δρόμους τῆς ἐνορίας.

Τήν ἐπομένη, ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, τελέσθηκε στόν ἴδιο ναό πανηγυρικό Ἀρχιερατικό συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Σάμου ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό θεῖο λόγο.

Τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁργανώθηκε φιλανθρωπικό δεῖπνο γιά τήν ἐνίσχυση τοῦ ταμεῖου ἀγάπης τῆς ἐνορίας. Κατά τή διάρκεια τοῦ δεῖπνου ἐγίνε ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας ἡ παρουσίαση τοῦ βιβλίου τοῦ θεολόγου κ. Δημήτριου Καππαῖ “Οἱ ἐν Λεμεσῷ διαλάμπαντες Ἅγιοι” τό ὁποῖο ἐκδόθηκε ἀπό τή Μητρόπολή μας μέ σκοπό νά γνωρίσει ὁ λαός τοὺς Ἅγίους οἱ ὁποῖοι μέ τή ζωή καί τό ἔργο τους ἀγίασαν τήν περιοχή μας. Κατά τή διάρκεια τοῦ δεῖπνου ἀπονεμήθηκαν τά βραβεῖα τοῦ διαγωνισμοῦ ἐκθέσεως ἰδεῶν καί τέχνης πού διοργάνωσε ἡ Μητρόπολή μας μεταξύ τῶν παιδιῶν τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων (Κατωτέρων-Μέσων-Ἀνωτέρων) μέ θέμα: “Ἡ ἐλεημοσύνη” μέ τήν ευκαιρία τῶν ἑορτασμῶν τοῦ πολιούχου Ἁγίου μας.

Ἀκολούθησε καλλιτεχνικό πρόγραμμα μέ χορούς ἀπό τό παραδοσιακό χορευτικό συγκρότημα “Ἀλεξάνδρα” καί πατριωτικά τραγούδια ἀπό τοὺς ἀδελφούς Λουκά καί Ἰωσήφ Χριστοδούλου πού ἱκανοποίησαν πολύ ὄλους.

Τήν ἐκδήλωση ἐκλείσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος ὁ ὁποῖος μέ θερμούς λόγους ἐξέφρασε τήν πλήρη ἱκανοποίησή του γιά τήν ἄρτια ὁργάνωση τῶν ἑορτασμῶν καί γιά τίς πνευματικές συγκινήσεις πού ἐβίωσε κατά τή διάρκειά τους.

Πόσο γλυκά θά άντιλαλήσει καί φέτος μέσα στήν πνευματική σκοτεινιά καί τήν παγωνιά τής καθημερινής μας ζωής τό τραγούδι τών άγγέλων, τό καρμόσυνο μήνυμα τής γέννησης του Χριστου: “ Καί επί γής ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία”.

Μέ καρδιά γεμάτη ευλάβεια καί ελπίδα θερμή, ας στρέψει ό ταλανισμένος άνθρωπος τούτη τήν ώρα τά μάτια τής ψυχής του στο μεγάλο άστέρι που ύψώνεται πάνω από τή σπηλιά τής

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Παναγιώτας Μορίδου – Φιλολόγου

Βηθλεέμ, όπου συντελεΐται τό μεγαλύτερο κοσμοϊστορικό γεγονός, τό βαθύ μυστήριο τής ενανθρωπήσεως του Κυρίου. “Ο Χριστός κατεβαίνει από τόν ουρανó στή λασιωμένη γή. “Αναρωτηθήκαμε γιατί; Δέν μπορούμε βέβαια νά συλλάβουμε μέ τή λογική αυτό τό γεγονός. Μόνο μέ τούς παλμούς τής καρδιάς καί τή δύναμη τής πίστης. Γιατί λοιπόν, γιά νά διδάξει μία νέα θρησκεία, μία νέα φιλοσοφία, μία νέα κοσμοθεωρία; Ασφαλώς όχι, γιατί ό Χριστιανισμός δέν είναι τίποτε άπ’ όλα αυτά. “Ο Χριστιανισμός έχει μία ιδιαιτερότητα, είναι τρόπος ζωής, είναι αγάπη. Καί ό Χριστός κατεβαίνει από τόν ουρανó, όλος αγάπη, γιά ν’ απελευθερώσει τόν άνθρωπο από τό δεσμά του προπατορικού άμαρτήματος καί νά μας διδάξει πολλά. Έρχεται νά λυτρώσει τόν βασανισμένο άνθρωπο καί νά τόν όδηγήσει από τό σκοτάδι στο φώς καί τήν ειρήνη.

“Ο Χριστός ήρθε νά μας φέρει τήν αγάπη καί τήν ειρήνη. Τί νά πούμε όμως τώρα που ή αγάπη, ό καημός καί ή αγανάκτηση γιά τήν τραγωδία του τόπου μας αποτελούν τό καυτό πρόβλημα που μας βασανίζει; Σάν πυρακτωμένη λάβα ξεκύνεται ό πόνος από τίς πληγωμένες μας ψυχές, όταν αντικρύζουμε τό δράμα του μαρτυρικού μας νησιού. Ποτάμι τό αίμα χύθηκε στήν πολύπαθη έτούτη γή μας, γιατί έτσι τό θέλησαν οί δυνατοί τής γής. Τί νά πούμε; Ποϋ είναι ή ειρήνη καί ή αγάπη; Τό ιδανικό τής αγάπης φαίνεται νά είναι ακόμα απλησίαστο. “Η ειρήνη δέν έγινε ακόμα ένας ωραίος σκοπός, γιατί ή καρδιά τών ανθρώπων, τών άμυαλων καί τών ισχυρών είναι κατωμένη από αίσχλη καί δέ λυγίζει μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Τόν πόνο που έπληξε τά βρέφη, τή χήρα, τά όρφανά, τή μάνα του άγνωσμένου, τόν απόκληρο γέρο.

“Από τήν ταπεινή φάτνη τής Βηθλεέμ τό θείο βρέφος προσπαθεί νά σταματήσει τήν ανθρωπότητα που πορεύεται στον γκρεμό. Καλεϊ τόν κουρασμένο στρατοκόπο στον δρόμο του λυτρωμού. Έρχεται στή

γή, γιά νά ζήσει ό ίδιος τή φτώχεια καί τόν πόνο, τήν άδικία καί τόν κατατρεγμό, τήν παραγνώριση καί τήν πικρία καί τέλος τόν σταυρικό θάνατο. Γιατί ύφίσταται ό γλυκός Ίησους όλα αυτά; “Αλλά γιά νά βοηθήσει τόν άνθρωπο νά νικήσει μέσα του όλα τά κατώτερα ένστικτα, τά πάθη, τίς ματαιοδοξίες, τόν έγωϊσμό, τίς έγκόσμιες φιλοδοξίες, τήν τάση γιά απληστία καί ευδαιμονισμό.

“Από τή φάτνη τής Βηθλεέμ μας δείχνει τόν δρόμο τής

ειρήνης σέ όλα τά επίπεδα, τήν πραότητα καί τήν άδελφосύνη. Μας ζητά νά αναγεννηθούμε, νά δείξουμε νέο πρόσωπο, νά προσευχηθούμε. Μας διδάσκει τήν αγάπη, μίαν αγάπη που δέν έχει σύνορα, τήν καλосύνη, τή συμπόνια καί τή δικαιοσύνη. Μας διδάσκει τήν απλότητα καί τήν ταπεινοφροσύνη. Σέ μία άχυρένια πάχνη γεννήθηκε ό Χριστός μας, σ’ ένα στάβλο, συντροφιά μέ τά ζώα ανάμεσα σέ άπλούς καί ταπεινούς ανθρώπους, σέ μία άσημη πολίτνη.

Κατεβαίνει στή γή ό Χριστός μας, γιά νά ζεστάνει τίς καρδιές τών πονεμένων καί τών δυστυχισμένων, νά τίς γαληνέψει καί νά μας υποδείξει πώς ό Χριστουγεννιάτικος διάκοσμος δέν πρέπει νά είναι μόνο στις βιτρίνες αλλά μέσα στις καρδιές μας, γιά νά νιώσουμε τήν αγάπη τήν αληθινή καί πώς πέρα από τίς φαντακτερές λεωφόρους υπάρχουν οί πάροδοι μέ τήν έρημιά καί τή σκοτεινιά. “Εδω σηματοδοτεΐται τό κρέος του ανθρώπου.

“Χριστός γεννάται, δοξάσατε Χριστός έξ ουρανών άπαντήσατε”. Νά ευχαριστήσουμε καί νά δοξολογήσουμε τόν Κύριο.

“Αγάπη καί φώς στήν καρδιά. Ένα σάλπισμα καρδίας καί αισιοδοξίας μας φέρνει ό Κύριος, ένα στήριγμα γιά όσους τόν έχουμε ανάγκη.

“Εσωτερικά είμαστε άραγε έτοιμοι νά δεχτούμε τή φάτνη; Ασφαλώς καί μπορούμε νά είμαστε, διαν ή γέννηση του Λυτρωτή πραγματοποιείται μέσα μας. “Ας στραφούμε τότε γύρω μας, αλλά καί μέσα μας. “Ας σκεφτούμε τή φάτνη, τό άχυρο, τή φτώχεια. Μέ τά δάκρυα τής μετάνοιας, αλλά καί τής ελπίδας ας υποδεχτούμε τό θείο βρέφος. Νά υποδεχτούμε τόν Κύριο καί νά τόν παρακαλέσουμε γιά τήν προσωπική μας σωτηρία καί ψυχική γαλήνη, αλλά καί γιά τό συνάνθρωπό μας. Νά τόν παρακαλέσουμε γιά όλους τούς λαούς καί ιδιαίτερα γιά τή δική μας πατρίδα που γιά είκοσιτοκτώ χρόνια μοιρασμένη περιμένει τό σωτήριο φώς.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΛΠΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ζαχαρία Ραπτόπουλου - Θεολόγου

Τό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Γάτων, βρίσκεται νοτιοδυτικά τῆς Λεμεσοῦ, στίς παρυφές τῆς ἀλικῆς καί ἀνατολικά τοῦ χωριοῦ Ἀκρωτήρι.

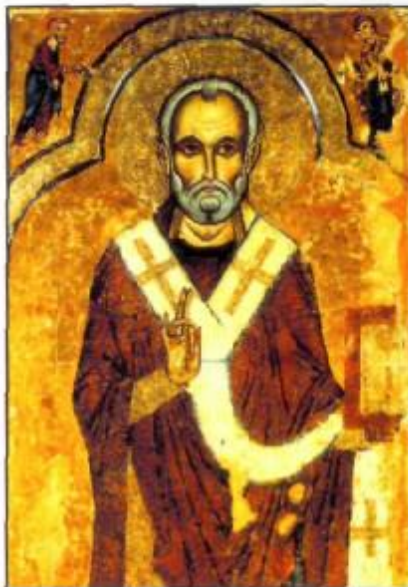
Σύμφωνα μέ ἱστορικές μαρτυρίες τοῦ Στεφάνου Λουζιανισοῦ «ὑστερα ἀπό τήν ἐπιστροφή τῆς Ἀγίας Ἐλένης, μπεράς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἀπό τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἀνεῦρε τόν Τίμιο Σταυρό καί ἔκτισε τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, πέρασε ἀπό τήν Κύπρο, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπό μακρά ἀνομβρία. Ἐδῶ ἄφησε Τίμιο Ξύλο στή Μονή τοῦ Σταυροβουνίου καί τόν Τίμιον κάνναβον στό Ὅμοδος. Ὅταν ἐπέστρεψε σπὴν Κωνσταντινούπολη, ἔστειλε τόν δούκα Καλόκαιρο, πού ἦταν ὁ πρῶτος Βυζαντινός διοικητής τῆς Κύπρου, μέ τήν ἐντολή νά κτίσει σπὴν περιοχὴ τῆς ἀλυκῆς μοναστήρι γιά τοὺς μοναχοὺς τοῦ τάγματος τοῦ Ἀγ. Βασιλείου, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγ. Νικολάου. Ἐδῶκε δέ ὅλη τὴν κερσόνησο στό μοναστήρι, μέ τήν ὑποχρέωση τῶν μοναχῶν νά ἐκτρέφουν ὅλες τίς μέρες, πάνω ἀπὸ ἑκατὸ γάτους, στοὺς ὁποίους νά δίδουν λίγο φαγητό τό πρωί καί τό βράδυ, γιά νά μὴν τρώγουν ὅλη μέρα ὥστε νά κυνηγοῦν τό βράδυ τὰ δηλητηριώδη φίδια». Ἀκόμα καί σήμερα οἱ μοναχὲς πού ἐπαναλειτούργησαν τό μοναστήρι ἐκτρέφουν μεγάλο ἀριθμὸ γάτων, γιά νά ἐξουδετερώσουν τὰ φίδια πού εὐδοκίμουν σπὴν περιοχὴ.

Ἐκτοτε τό μοναστήρι πῆρε τήν ἐπωνυμία "Ἁγιος Νικόλαος τῶν Γάτων" τό δέ ἀνατολικό ἀκρωτήριο ὀνομάσθηκε "κάβογάτα".

Τό μοναστήρι λειτούργησε μέχρι τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Ὅταν ὅμως οἱ Τούρκοι κατέλαβαν τό νησί τό 1570 μ.Χ. ἔσφαξαν ὅλους τοὺς μοναχοὺς καί λεηλάτησαν τὴ Μονή. Εὐτυχῶς δέν κατεδάφισαν τήν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας σώθηκε μόνο τό μεσαῖο κλίτος, τό ὁποῖο διατηρεῖται μέχρι σήμερα. Μετά τήν ἐρήμωσή του ἀπὸ τοὺς Τούρκους, παρέμεινε ἐγκαταλελειμμένο μέχρι πού ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Μακάριος (1750 - 1776) "ξόδεψε καί τό ἐπιδιόρθωσε καί τό ἐπάνδρωσε". Πότε καί πάλι τερματίσθηκε ἡ λειτουργία του παραμένει ἀγνωστο. Ἡ Ἐκκλησία πού σώζεται σήμερα εἶναι πιθανῶς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνα καί ἀποτελεῖ ἐπιδιόρθωση, ὑστερα ἀπὸ τήν καταστροφὴ πού ἔπαθε ἡ Μονή μετὰ ἀπὸ σεισμό. Οἱ ἐπιδιορθώσεις πού ἔγιναν εἶναι ἐμφανεῖς μέχρι σήμερα, ὅπου διακρίνονται καί τοιχογραφίες στόν νότιο τοῖχο τοῦ ναοῦ.

Σήμερα τό μοναστήρι διατηρεῖ συντηρημένη τήν ἐκκλησία καί ἔχουν ἀνασπλωθεῖ ἡ νότια πτέρυγα καί ἡ δυτική πλευρά τῆς μονῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτισμένη μέ καλά τετραγωνισμένους παρόλτους οἱ ὁποῖοι ὅμως φθείρονται ἀπὸ τήν ἀλμύρα τῆς θάλασσας. Ἡ κύρια εἴσοδος τοῦ ναοῦ βρίσκεται στό μέσο τοῦ βόρειου τοῖχου. Στό ἀνατολικό μέρος τοῦ ναοῦ καί δεξιὰ τῆς ἀψίδας τοῦ Ἁγίου Βήματος

εἶναι προσαρτημένο τετράγωνο θολωτό σκευοφυλάκιο πού ἐπικοινωνεῖ μέ τό ἱερό Βῆμα μέ χαμηλὴ εἴσοδο. Συνέχεια τοῦ σκευοφυλακίου ἐπεκτείνοντο τὰ ἐρείπια τῆς ἀνασπλωθείσας νότιας πτέρυγας. Γιά τήν ἀνασπλώση τῶν τοξοστοικειῶν τῆς χρησιμοποιοῦντο κομμάτια ἀπὸ μαρμάρινες κολώνες, κιονόκρανα καί ἐπικράνα, ὅπως καί παραστάδες ἀπὸ παλαιότερα κτίσματα. Ὁ ναὸς εἶναι μονόκλιτη Βασιλικὴ μαρμαροσκεπαστὴ. Τελειώνοντας τήν

ἱστορικὴ καί κτηριακὴ περιγραφή τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Γάτων, παραθέτομε δύο παραδόσεις ἀπὸ τό ἔργο τοῦ Νέαρχου Κληρίδη "Μοναστήρια σπὴν Κύπρο".

Μιά ἀπὸ τίς παραδόσεις αὐτὲς ἀναφέρει πὺς ἓνας μοναχὸς μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας σπὴν ἀγκάλη, διωγμένος ἀπὸ τό μοναστήρι του, κατέφυγε στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου στό Ἀκρωτήρι. Κάθε βράδυ ξαγρυπνοῦσε καί προσευχόταν νά τόν βοηθήσει ἡ Παναγία νά βρεῖ ξεχωριστό καταφύγιο, στό ὁποῖο νά ἐγκατασταθεῖ μέ τό κειμήλιο πού ἔφερε μαζί του. Ἐνα βράδυ ἀντίκρυσε ἓνα λαμπερό φῶς στοῦ Τρόδου τὰ βουνά, καί πρόσεξε ὅτι τό φῶς ἐκεῖνο ἐξακολουθούσε νά φαίνεται πολλές νύκτες συνέχεια. Πίστεψε πὺς τό φῶς ἐκεῖνο ἦταν ὑπόδειξη τῆς

Παναγίας, τήν ὁποία καί παρακαλοῦσε κάθε βράδυ, κι' ἀποφάσισε νά προχωρήσει πρὸς τό μέρος ἐκεῖνο καί νά δημιουργήσει τό δικό του καταφύγιο. Προχώρησε λοιπὸν πρὸς τό βουνό Τρόδος κι' ὅταν νύκτωσε, σταμάτησε σ' ἓνα ὕψωμα καί κοίταξε νά δεῖ πού ἀκριβῶς φαίνονταν τό φῶς. Στό πρῶτο ἀντίκρυσμά του, προχώρησε πρὸς αὐτό κι' εἶδε πὺς τό φῶς ἔβγαινε ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπήλαιο, μέσα στό ὁποῖο ἦταν κρυμμένη ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἐγκαταστάθηκε στό σπήλαιο ἐκεῖνο μέ ἀποτέλεσμα νά δημιουργηθεῖ τό μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Τροοδίτισσας.

Μιά ἄλλη ἀνάλογη παράδοση ἔχει σχέση μέ τήν ἱδρυση τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Μεγάλου Ἀγροῦ. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση αὐτὴ οἱ μοναχοὶ τοῦ διαλυθέντος μοναστηριοῦ τοῦ Μεγάλου Ἀγροῦ σπὴν Κύζικο, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἱδρυτῆ του, τοῦ Θεοφάνη τοῦ Ὁμολογητοῦ, σὲ 817 κατέφυγαν στό μοναστήρι τοῦ ἁγ. Νικολάου. Ἀφοῦ παρέμειναν ἐκεῖ προσωρινά γιά λίγο καιρό, προχώρησαν πρὸς βορρὰν κι' ἔφτασαν σπὴν περιοχὴ τοῦ Ἀγροῦ. Διάλεξαν γιά διαμονή τους ἓνα σπήλαιο, πού ὑπάρχει ὡς σήμερα καί ὀνομάζεται Σπήλιος τῆς Παναγίας. Τό σπήλαιον αὐτό ἦταν ἡ προσωρινὴ διαμονὴ τῶν μοναχῶν αὐτῶν, ὥσπου μπόρεσαν νά κτίσουν τό μοναστήρι τῆς Παναγίας τοῦ Μεγάλου Ἀγροῦ καί νά ἐγκατασταθοῦν σ' αὐτό μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας καί τὴ χειρόγραφη ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Θεοφάνη τοῦ Ὁμολογητῆ, πού γιόρταζαν τὴ μνήμη του κάθε χρόνο στίς 12 τοῦ Μάρτ. Ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸν Σπήλιο τῆς Παναγίας ἦταν, ὡς τελευταῖα, ἰδιοκτίσια τοῦ μοναστηριοῦ.

ΕΞΩ ΤΟ ΑΓΧΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ. Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Πρεσβυτέρας Κυριακῆς Παρασκευᾶ (συνέχεια ἀπὸ προηγούμενο φύλλο)

Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς καὶ νευρολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κ.Κωνσταντινίδης στὸ βιβλίο του «Τὰ ψυχοπαθολογικά φαινόμενα τῆς ἐποχῆς μας» γράφει τὰ πρὶο κάτω ἀποκαλυπτικά λόγια: «Ὅπως εἶναι γνωστὸ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ τὸ ὕλικο καὶ φθαρτὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀθάνατη ψυχή. Θὰ ἔπρεπε περισσότερο, τουλάχιστον ὁμως, μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον πού φροντίζουμε γιὰ τὶς σωματικές μας ἀνάγκες, νὰ ἐπιμελούμαστε καὶ τὶς πνευματικές καὶ ψυχικές μας ἀνάγκες. Ἐδῶ ὁμως βρίσκεται τὸ ἀσυγκώρητο λάθος μας. Ἡ ψυχή μένει ἀκαλλιέργητη, καχεκτική, ἔρμαιο τῶν παθῶν καὶ τῶν πειρασμῶν, ἐξαιρετικά καταπιεσμένη καὶ μαραζωμένη, μὲ κομμένα φτερά, μὲ βαθύ κενὸ καὶ ἀθεράπευτα ἀνικανοποίητο. Καὶ ὕστερα ἄγχος, ἄγχος, ἄγχος! Τὸ ἄγχος δὲν εἶναι νοσηρὴ κατάσταση ἀρρωστημένου σώματος, ἀλλὰ νοσοῦσης ψυχῆς.

Ἔτσι ὁμως δὲν ζοῦμε, ἀπλῶς ὑπάρχουμε, δὲν αἰσθανόμαστε τὸ νόημα, καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς καὶ τί εἶναι εὐτυχία δὲν τὸ ἀγγίζουμε!

Ὅλα ὅσα ἀνέφερα πρὶο πάνω πείθουν ὅτι πρῶτιστο καθήκον τοῦ καθενός ἀτόμου εἶναι νὰ δώσει ὑπεύθυνα ἀπάντηση στὸ ὑπαρξιακὸ ἄγχος. Ἀπὸ τὸ τί εἶδος θὰ εἶναι ἡ πρῶτη αὐτὴ ἀπάντησή του, θὰ ἐξαρτηθεῖ ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ εὐτυχία ἢ ἀσχήμια καὶ ἡ δυστυχία του.

Τότε ἀνάλογα θὰ βρεῖ ἢ δὲν θὰ βρεῖ τὰ χρυσὰ μῆλα τῆς εὐτυχίας, θὰ βρεῖ ἢ δὲν θὰ βρεῖ κι' ἄλλα κλειδιά γιὰ νὰ κρατᾷ ἔξω τὸ ἄγχος ἀπὸ τὴν καθημερινή του ζωή, ἀπὸ τὰ πρὶο σπουδαῖα θέματα μέχρι καὶ τὶς λεπτομέρειες.

Γι' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες τώρα σπὶν καθημερινή μας ζωή καὶ πῶς νὰ τὶς ἀντιμετωπίζουμε, πῶς νὰ κρατήσουμε τὸ καθημερινὸ ἄγχος ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ φτάνουμε ἀπλᾶ τὴν εὐτυχία μᾶς δίνει πολὺ πρακτικές συστάσεις ἡ πολυδιαβασμένη Ἑλβετίδα συγγραφέας Α. Ντεκαλλιέρ!

Νὰ ζεῖς τὸ παρόν μὲ δύναμη, θάρρος καὶ καλὴ θέληση, δίχως νὰ

στενοχωριέσαι γιὰ τὴν αὐριανή μέρα, οὔτε γιὰ τὴ μεθαυριανή, οὔτε γιὰ τὸ τί θὰ συμβεῖ σ' ἓνα μακρινὸ μέλλον. Γιατί κουράζεσαι γιὰ τὴν αὐριανή μέρα κι' ἀμελεῖς τὴ σημερινή;

Κάνε σήμερα κάτι ὁμορφο πού ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα.

Νὰ δέχεσαι τὴ ζωή ὅπως ἔρχεται. Μ' ὅ,τι πρὶο ὁμορφο καὶ πρὶο λυπηρό. Ἡ ζωή σου, νὰ 'σαι σίγουρος, θὰ ἔχει ὁμορφες γλυκιές μέρες μὰ καὶ βαριές χειμωνιάτικες νύχτες. Νὰ χαίρεσαι τὴ γλυκύτητα. Ν' ἀντέχεις οὐτὶ σκληρότητα.

Πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ καὶ σκόρπισέ τιν γύρω σου μὲ τὸ βλέμμα σου, μὲ τὸ χαμόγελο, μὲ τὸν λόγο σου, μὲ τὴ χειρονομία σου. Ὑπάρχει τόση ἔλλειψη ἀπὸ χαρὰ στὸν κόσμον.

Τὸ νὰ δίνεις χαρὰ εἶναι ἡ πρὶο ἱκανοποιητικὴ μορφή τοῦ νὰ παίρνεις χαρὰ. Νὰ βρίσκεις καιρὸ νὰ γελάς. Τὸ γέλιο εἶναι ἡ μουσική τῆς ψυχῆς καὶ τὸ πρὶο ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς ὑπερέντασης. Ἡ ζωή εἶναι δύσκολη, τὸ μέλλον ἀβέβαιο. Καὶ ὁμως, ὅσο ὑπάρχει ζωή, ὑπάρχει ἐλπίδα. Τὸ χειρότερο πού θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι μιά ἀπεργία τῆς ἐλπίδας.

Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι πράξη.

Ἡ ἀπαισιοδοξία ὁδράνεια.

Ἡ μιά σκοπεύει τὸν οὐρανὸ, ἡ ἄλλη τὴ γῆ. Ἡ αἰσιοδοξία ξεκινάει ἀπὸ τὴν πίστη. Ἡ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ ἔκανε θαύματα, γι' αὐτοὺς πού τὰ περίμεναν βέβαια. Διδάσκεται τάχα ἡ αἰσιοδοξία; Ναί, κατὰ τὸ μέτρο πού διδάσκεται καὶ ὁ ἀγῶνας. Δὲν μπορείς νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος, ὅταν ὑπάρχει ἀκαταστασία μέσα σου. Πάθη, ζήλιες, θυμοί, ὅταν λυσσάζεις ἐναντίον τοῦ γείτονά σου, ὅταν μισεῖς τὸν πλησίον σου, ὅταν φθονεῖς.

Τὸ μᾶλλωμα εἶναι σπέρμα πολέμου. Ἡ ζήλεια εἶναι ἀρχὴ τῆς δυσμένειας. Φέρε στοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι ἔχεις καλύτερο. Τὴν καθημερινή σου ἐργασία, τὴν προσπάθειά σου, τὴν καλὴ θέληση. Τίποτε δὲν βρίσκεται τόσο κοντὰ σπὶν ἐξουσία μας ὅσο ἡ βούλησή μας.

Σκόρπιζε κάθε μέρα μικρές σπῆτες καλοσύνης. Ὅσο συχνότερα οἱ

μικρές ακτίνες καλής διάθεσης σκορπίζονται στο περιβάλλον μας, τόσο μικρότερα γίνονται και συχνά εξαφανίζονται τα μολυσμένα συναισθήματα φόβου, άγχους, έχθρας, μοναξιάς. Ο μεγάλος Γερμανός νευρολόγος - ψυχίατρος και συγγραφέας Άλφρεντ Λέχλερ λέει: Μία διάθεση αγωνιστική είναι το καλύτερο αντίδοτο για το άγχος που μαραίνει τις ψυχές των σύγχρονων ανθρώπων. Αντίθετα ο φόβος παρουσιάζει μία παραμορφωμένη εικόνα του εαυτού μας, όπως συμβαίνει όταν κάποιος κοιταχτεί σε ένα παραμορφωτικό κάτοπτρο. Τότε γεννά τον πανικό, που είναι ο χειρότερος τρόπος για την αντιμετώπιση της ζωής.

Τό ηθικό θάρρος κάνει τον άνθρωπο άφθαρτο. Κάθε πράξη θάρρους προσθέτει στην εμπιστοσύνη που έχει ο άνθρωπος στον εαυτό του, στον σκοπό και στην αξιοπρέπεια της ζωής. Πρέπει να βγάζουμε στην επιφάνεια το άθεατο θάρρος. Η δειλία νά ρίχνεται στο καλάθι των άχρηστων. Ο ίδιος άλλου γράφει. «Αν ο Θεός μου έδινε όλα τα προβλήματα της γης λυμένα και μπορούσα ν' αρνηθώ, θά έλεγα όχι, γιατί αλλιώς θά έχανα τη χαρά και την ευτυχία να τα λύνω μόνος μου».

Ο Pale Carnegie μιλώντας για την τέχνη της ζωής προτιρέπει:

«Δέξου, ξέχασε, προχώρα» Οργάνωσε τη ζωή σου σ' αυτό το τρίπτυχο. - Νά αποδέχεσαι το χειρίστο που μπορεί να συμβεί. Αποφάσισε να το αποδεχτείς, εάν δεν μπορείς να το αποφύγεις. Έπειτα ήρεμα προσπάθησε να κάνεις το χειρίστο λιγότερο κακό.

Τά έλκη του στομάχου δεν προέρχονται από ό,τι τρώμε. Προέρχονται από ό,τι τρώγει έμας τους ίδιους. Μην αφήνεις μικροπράγματα - τα σκουλήκια της ζωής - να καταστρέφουν την ευτυχία σου. Μην φοβάσαι τον πόνο. Είναι χρήσιμος. Ανάμεσα απ' τα δάκρυά μας βλέπουμε πιο σωστά. Γινόμαστε πιο γλυκείς προς τους άλλους. Νά σκεφτείσαι και νά ενεργείς καρωπά και τότε θά έχεις και σύ το αίσθημα της χαράς. Όλα τα ίνστιτούτα καλλονής στον κόσμο δεν θά μπορούσαν να δώσουν ούτε τη μισή από την όμορφιά που δίνει μία άκακη καρδιά, γεμάτη από τρυφερότητα και αγάπη. Η τάση να σκεφτόμαστε σπάνια ότι έχουμε και διαρκώς να σκεφτόμαστε ότι στερούμαστε είναι ή πιο μεγάλη επί της γης τραγωδία.

Ακριβώς εδώ, στο σημείο αυτό νομίζω ότι κρίνεται καθημερινά η δύναμη του ανθρώπου, στις μεταπτώσεις χαράς-λύπης, ευτυχίας-δυστυχίας αυτού που έχουμε μπροστά σ' αυτό που είχαμε ή που θά θέλαμε να έχουμε ή σ' αυτό που δεν έχουμε και που έχουν οι άλλοι. Και τότε το πνιγρό συναισθήμα του άγχους, το ασθματικό συναισθήμα του ναυαγού.

Οι άρχαίοι Έλληνες πολύ σοφά έλεγαν «τέρας εἴ τις νυτύχνησεν διά βίου». Ο Βιτζέντζος Κορνάρος στον «Ερωτόκριτο» λέει «χαρά και λύπη σύμμεικτα αλλά και κεκραμένα».

Ο μεγάλος επιστήμονας Παστέρ σε ηλικία 45 χρόνων δέχτηκε ξαφνικά πίν ήμψηγια. Όμως πίν αποδέχτηκε. Δεν απελπίστηκε. Συνέχιζε τις έρευνές του για άλλα 25 χρόνια. Ο Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο θρησκος, μέ πιστή θεολογεί. «Δέν μός επέταξεν ακριτον σπορέως χέρι εις έρήμους αύχημράς. Αυτός ο Θεός, πίν ύπ' ουρανόν πάσαν έφορά».

Ο Μέγας Βασίλειος μέ απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού διακηρύττει: «Ουδέν άπρονόητον, ουδέν ήμελημένον παρά τῷ Θεῷ. Έν χειρί Αυτού ψυχή πάντων ζώντων. Καί πνεύμα παντός ανθρώπου».

Ο μεγάλος άγιος της Κύπρου και ποιητής, ο έγκλειστος Νεόφυτος, λέει «αγαπήσατε τόν Θεόν και εύρίσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς ύμών».

Άλλά και στην εποχή μας. Ο Όδυσσεάς Έλύτης μέ κλονισμένη πίν υγεία και βλέποντας τη φθορά του χρόνου έλεγε: «Όλονέν και μία ρυτίδα έξω μου περισσότερη. Όλονέν και μία ρυτίδα μέσα μου ολιγότερη».

Ο άγιασμένος γέροντας Πορφύριος πατρικά προέτρεπε και στήριζε τα πνευματικά του παιδιά: «Ο πιστός, στο άλογο και στις άντινομίες της ζωής αντιπροβάλλει το κραταιόν «μολαταύτα» της πίστεως. Ουδέποτε έχει το συναισθήμα του ναυαγού. Γιατί πολλές φορές για τόν Θεό όταν ναυαγούμε, τότε εύπλοούμε».

Και ο άλλος θεοδιδάκτος γέροντας Παΐσιος στον 16ον μακαρισμό του γράφει: «Καλότχοι, λένε οί κοσμικοί, αυτοί που ζουν στα κρυστάλλινα παλάτια και έχουν όλες τις εύκολίες. Μακάριοι όμως είναι αυτοί που κατορθώσανε να άπλοποιήσουν τη ζωή τους και έλευθερωθήκανε από τη θηλιά της κοσμικής αυτης εξέλιξεως των πολλών εύκολιών (=των πολλών δυσκολιών) και άπαλλαχθήκανε από το φοβερό άγχος της σημερινής εποχής μας».

Τό θέμα μας είναι μεγάλο και ανεξάντλητο, θά τελειώσω μ' ένα πεζοτράγουδο της Degallier μέ τίτλο «Η ευτυχία».

«Ηθελα να σου μιλήσω για την ευτυχία, να σου πω που μπορείς να τη βρεις. Είναι τόσο άπλή ή ευτυχία σ' αυτόν τόν κόσμο. Άλλά πίν ψάχνουμε εκεί που δεν υπάρχει. Η ευτυχία δεν υπάρχει πουθενά άλλου παρά μέσα σου. Δεν εξαρτάται ούτε από τους ανθρώπους ούτε από τα πράγματα. Μόνο από σένα και τόν Θεό. Ούτε θά τη βρεις αν πραγματοποιηθούν οί επιθυμίες σου' γιατί οί επιθυμίες μας αλλάζουν κάθε μέρα και κάθε ώρα' κι' αυτό που θέλουμε σήμερα δεν τό θέλουμε πιά αύριο.

Δέν βρίσκεται στην κτήση των πραγμάτων ή ευτυχία, γιατί οί άνθρωποι είναι καμωμένοι, που όσο και πιο πολλά έχουν, τόσο πιο πολλά θέλουν. Κι' αυτός που είναι πλούσιος, θέλει να είναι πιο πλούσιος, κι' αυτός που αγαπιέται θέλει να έχει πιο πολλή αγάπη. Κι' έτσι σπάνια ίκανοποιημένοι, παρά ευγνώμονες στεκόμαστε άπέναντι στή ζωή σαν ζητιάνοι «Δός μου εκείνο ή δός μου αυτό, κι' αυτό ακόμα...». Διπώς για ευτυχία. Είναι τόσο φυσικό. Μά ένας κηπουρός που θέλει να έχει τουλίπες στον κήπο του, φυτεύει πρώτα τους βολβούς από τις τουλίπες. Κι' αν θέλει τριαντάφυλλα φυτεύει τριανταφυλλιές. Κι' αν θέλει σταφύλια, φυτεύει ένα κλήμα. Συ θέλεις ευτυχία, άρχισε να τη σκορπās. Είναι τόσο άπλή ή ευτυχία σ' αυτό τόν κόσμο! Άλλά πίν ψάχνουμε εκεί που δεν υπάρχει. Η ευτυχία δεν υπάρχει πουθενά παρά μέσα σου. Δεν εξαρτάται ούτε από τους ανθρώπους, ούτε από τα πράγματα, ούτε από τις περιστάσεις. Μόνο από σένα και τόν Θεό».

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΣΧΟΛΗΣ ΓΟΝΕΩΝ

Εξαιρετική επιτυχία σημειώνει το σεμινάριο που οργανώνει η Ιερά Μητρόπολη Λεμεσού με θέμα: "ΓΑΜΟΣ - ΣΥΖΥΓΙΑ - Σπουδή στο μεγάλο μυστήριο της αγάπης", με σκοπό να μελετηθεί το μεγάλο θέμα του Γάμου και οι σχέσεις των συζύγων μέσα σ' αυτό και με στόχο να προληφθούν και να αντιμετωπισθούν τα μεγάλα προβλήματα που υπάρχουν σήμερα στην κυπριακή οικογένεια. Στο σεμινάριο προσκλήθηκαν να λάβουν μέρος όλα τα ζευγάρια που έχουν παντρευθεί τα δύο τελευταία χρόνια καθώς και ιερείς, θεολόγοι, εκπαιδευτικοί, κοινωνικοί λειτουργοί, κοινωνιολόγοι και ψυχολόγοι της πόλης μας. Λόγω του μεγάλου αριθμού αυτών που δήλωσαν για να συμμετάσχουν, το σεμινάριο διεξάγεται στον ιερό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής. Το σεμινάριο που άρχισε στις 4 Οκτωβρίου πραγματοποιείται κάθε Παρασκευή στις 7.30 μ.μ. και μετά την εισήγηση του ομιλητή διεξάγεται γόνιμη και εποικοδομητική συζήτηση. Ομιλητές στο σεμινάριο είναι Κληρικοί, Καθηγητές

Πανεπιστημίων Κύπρου και Ελλάδος και άλλοι επιστήμονες οι οποίοι ειδικεύονται σε επίμερους θέματα του σεμιναρίου. Ο πρώτος κύκλος του σεμιναρίου ο οποίος περιλαμβάνει 13 εισηγήσεις θα ολοκληρωθεί στις 13 Δεκεμβρίου και θα ακολουθήσει μετά τις εορτές ο δεύτερος κύκλος. Όσοι δεν έχουν δηλώσει και ενδιαφέρονται να το παρακολουθήσουν μπορούν να απευθυνθούν στο Γραφείο Ποιμαντικής Διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως. Το σεμινάριο μεταδίδεται άπευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Μητροπόλεώς μας στη συχνότητα 94,3 FM.

ΟΙ ΕΝ ΛΕΜΕΣΩ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΕΣ ΑΓΙΟΙ

Η Ιερά Μητρόπολη Λεμεσού εξέδωσε σε καλαίσθητο τόμο το περισπούδαστο βιβλίο του θεολόγου κ. Δημήτριου Καππαή με τίτλο: "Οί εν Λεμεσῷ διαλάμψαντες ἅγιοι", το οποίο περιέχει τον βίο των αγίων οι οποίοι έζησαν και έδρασαν στη Μητροπολιτική μας περιφέρεια, εικόνες των αγίων και τον Παρακλήτικό Κανόνα τους που συνέθεσε ο Δρ. Χαράλαμπος Μ. Μπούσιας. Σκοπός της έκδόσεως είναι, όπως γράφει ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας στον πρόλογό του, "να γνωρίσωμεν τους μεγάλους αυτούς Αγίους οι οποίοι ως φορείς και ενσάρκωται της αγιοπνευματικής ζωής και της εν Χριστῷ σωτηρίας αποτελούν το σέμνωμα και τον θησαυρόν της Αγίας μας Εκκλησίας και ιδιαίτερος της πόλεως και της επαρχίας μας". Διατίθεται στο βιβλιοπωλείο της ιεράς Μητροπόλεως και στους ιερούς ναούς.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ 94,3 FM.

Πληροφορούμε τους αναγνώστες μας ότι η συχνότητα του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού, με απόφαση της Αρχής Ραδιοπλεόρασης, άλλαξε και αντί στο 94,1 μεταδίδει στο 94,3 FM. Με την ευκαιρία αναφέρουμε ότι ο Ραδιοφωνικός Σταθμός μας αντιπροσωπεύτηκε στο Σεμινάριο που οργάνωσε η Εκκλησία της Ελλάδος για τους Εκκλησιαστικούς Σταθμούς από τις 13 - 17 Οκτωβρίου στην Αθήνα, με τον Διευθυντή του Σταθμού μας Πρωτ. Νικόλαο Λυμπουρίδη. Κατά κοινή ομολογία ο Ραδιοφωνικός Σταθμός της Μητροπόλεως μας συνεχώς αναβαθμίζεται και εμπλουτίζεται με νέα προγράμματα. Η προσπάθεια αυτή θα συνεχιστεί με την προσωπική καθοδήγηση του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας.

Με τήν ἔναρξη τῆς νέας πνευματικῆς περιόδου ἔχουν ἀρχίσει καί πάλι τή δραστηριότητά τους οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑνοριακοὶ Σύνδεσμοι Γυναικῶν. Σέ εἰδική σύσκεψη τῶν Προέδρων καί τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καθορίστηκαν οἱ τομεῖς, οἱ ἐκδηλώσεις καί γενικά ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο θά ἐργαστοῦν οἱ Σύνδεσμοι στίς ἐνορίες τους, ὥστε νά βοηθήσουν τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Μητρόπολης μας. Μεταξύ ἄλλων ἐξέδωσαν Χριστουγεννιάτικη κάρτα ἡ ὁποία θά διατεθεῖ γιά ἐνίσχυση τῶν φιλοπτώκων ταμείων τῶν ἐνοριῶν.

**ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΙΣ ΝΕΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ
ΥΠΟ ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ**

Με τή Χάρη τοῦ Θεοῦ συνεχίζεται ἡ ἱερή προσπάθεια ἀνέγερσης νέων ἱερῶν ναῶν γιά νά καλυφθοῦν οἱ λατρευτικές ἀνάγκες νέων περιοχῶν τῆς Λεμεσοῦ ἢ κοινοτήτων. Οἱ ἐπιτροπές πού ἔχουν συσταθεῖ ἐργάζονται μέ ἔνθεο ζῆλο καί ἡ συμμετοχή τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας εἶναι πράγματι συγκινητική. “Φυλάσσει Κύριος τοὺς ἀγαπόντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Του”. Πρόσφατα ἔχει γίνει ὁ ἀγιασμός τῶν θεμελίων τῶν ἱερῶν ναῶν τοῦ Ἁγίου Σάββα κοντά στόν Ὑψωνα, τῆς Παναγίας τοῦ Βαλανᾶ στή Λάνια, τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου στή Λεμεσό καί τοῦ ἰδίου Ἁγίου στήν Κυπερούντα. Ὑπὸ ἀνέγερση βρίσκονται οἱ ἱεροὶ ναοὶ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος στήν Ἐπισκοπή, τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους στήν Ἐρήμη, τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου στήν ὁμώνυμη κοινότητα, τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέα καί τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς στό Συν. Κολοσσίου, τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στήν ὁμώνυμη κοινότητα, τῆς Παναγίας τῆς Σαΐτιώπισσας στό Σαΐτιά, τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ στήν Ἀκαπνοῦ καί τοῦ Προφήτη Ἡλία στόν ποταμό Γερμασόγειας.

**ΣΥΝΕΔΡΙΟ: “ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ
ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΣΗΜΕΡΑ”**

Ἡ ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ ἐκπροσωπήθηκε στό Συνέδριο μέ θέμα: “Οἱ προοπτικές τοῦ νεανικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας σήμερα” πού διοργάνωσε ὁ “Σύνδεσμος Ἑλλάδος” ὑπὸ τήν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού πραγματοποιήθηκε στήν Ἀθήνα ἀπό τήν 1-3 Νοεμβρίου 2002 μέ τή συμμετοχή τῆς Θεολόγου Θεοδοσίας Κωνσταντινίδου ὡς συνέδρου. Σκοπός τοῦ συνεδρίου ἦταν ἡ ἀνταλλαγή ἀπόψεων καί ἐμπειριῶν μέ βάση σύγχρονα δεδομένα, γιά τήν ἀνανέωση τοῦ νεανικοῦ ἔργου μέ ἀποδεδειγμένη τή στροφή τῶν νέων πρὸς τήν Ἐκκλησία.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε τό δείπνο πού οργανώθηκε γιά ενίσχυση τοῦ ταμείου τῆς Θεραπευτικῆς Κοινότητος “Ἁγία Σκέπη”. Τό δείπνο πραγματοποιήθηκε στή Δρομολαξιά καί σ’ αὐτό μίλησε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας μέ θέμα: “Εἰρήνη τοῦ κόσμου”. Κάθε προσπάθεια γιά ὑποβοήθηση τοῦ μεγάλου καί θεάρεστου ἔργου πού ἐπιτελεῖ ἡ μοναδική στόν τόπο μας θεραπευτική κοινότητα εἶναι ἄξια κάθε ἐπαίνου καί κάθε ὑποστήριξης σήμερα πού τό πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν παίρνει ἀνησυχητικές διαστάσεις. Γιά ενίσχυση τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ οργανώθηκε δείπνο στούς Καπέδες μέ τή συμμετοχή πάρα πολλῶν συνδαιτημόνων καί ὁμιλητή τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας. Ἡ παρουσία τοῦ Πανιερωτάτου σέ παρόμοιες ἐκδηλώσεις τόσο στή Λεμεσό ὅσο καί ὕστερα ἀπό σχετική πρόσκληση σέ ἄλλες περιοχές, εἶναι μιά ζωντανή παρουσία τῆς Ἐκκλησίας καί δείγμα τοῦ ἐνδιαφέροντός της γιά τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄποροι καί ἀναξιοπαθοῦντες ἀδελφοί μας.

Ἡ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μετά ἀπό σχετική πρόσκληση ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία τῆς Μητροπόλεως μας “Ρωμανός ὁ μελωδός” πραγματοποίησε ἐπίσκεψη στήν Ἑλλάδα καί ἔψαλλε στίς 11 Ὀκτωβρίου στήν ἀγρυπνία πού τελέσθηκε στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου στόν Κάλαμο Ἀττικῆς ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτ. Νικόλαου Λυμπουρίδου. Στήν ἐν λόγῳ Ἱερά Μονή δωρήθηκε ὡς εὐλογία ἀπὸ τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας μικρό τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως μας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, τό ὁποῖο θά φυλάσσεται πλέον εἰς τήν Ἱερά Μονή.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ 2003

Ὅπως ἀναγγέλλθηκε στήν προηγούμενή μας ἐκδοση κυκλοφόρησε τό νέο Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ τοῦ 2003 τό ὁποῖο διατίθεται σέ ὅλους τοὺς ἱερούς ναοὺς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας. Περιέχει ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες, ἱά στοιχεῖα πού ἔχουν σχέση μέ τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Μητροπόλεως μας καί ἄλλες χρήσιμες πληροφορίες.

ΓΕΥΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΥΝΑΞΕΩΝ

Σέ ἐνδειξη ἐνδιαφέροντος καί στοργῆς τοῦ Μητροπολίτη μας γιά τή νεολαία μας παρέθεσε στίς 9 Νοεμβρίου γιά τὰ ἀγόρια καί στίς 16 Νοεμβρίου γιά τὰ κορίτσια γεῦμα στήν αἴθουσα τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς. Μετά τό γεῦμα ὁ Πανιερώτατος εἶχε τήν εὐκαιρία νά συνομιλήσει μέ τὰ παιδιά γιά τὰ θέματα πού τοὺς ἀπασχολοῦν καί εἰδικότερα γιά τήν πνευματική προσφορά τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς νέους.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟ ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ

Στίς 26 Ὀκτωβρίου ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας ὕστερα ἀπὸ σχετική πρόσκληση λειτούργησε καί κήρυξε τό θεῖο λόγο στόν ὁμώνυμο ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στό Παρλίμνι. Ἐψαλλε ἡ χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ “Ρωμανός ὁ μελωδός” ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτ. Νικόλαου Λυμπουρίδου.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΙΚ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ

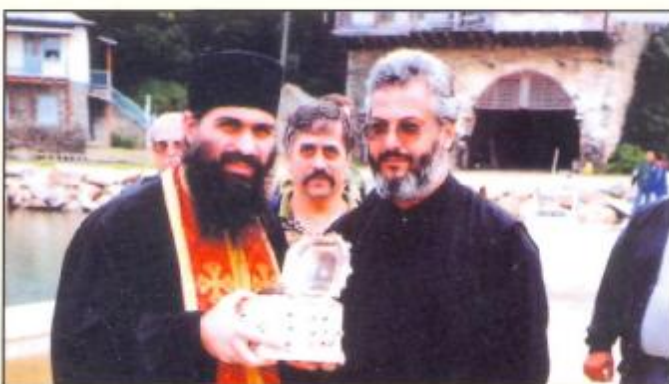
Σύσσωμη ἡ κοινότητα τῆς Ἁγίας Φύλας παραβρέθηκε στήν τιμητική ἐκδήλωση πού ὀργάνωσε ἡ ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Χρυσαῖφιλιώτισσας, τήν Κυριακή 13 Ὀκτωβρίου, πρὸς τιμὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ σέ ὅλους γηραιοῦ ἱερέα Οἰκ. Ἀριστείδη Πολυδώρου ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε μέ αὐταπάρνηση τό ποιμνίό του γιά 50 συνεχῆ χρόνια. Ἐπιδίδοντας ὁ Πανιερώτατος πὴν τιμητικὴ πλάκεττα στὸν π. Ἀριστείδη ἐξῆρε τό ἔργο του καὶ τοῦ εὐχήθηκε ὁ Θεὸς νά τὸν εὐλογεῖ καὶ νά τοῦ χαρίσει ὑγεία καὶ δύναμη, γιά νά συνεχίσει τὴν προσφορά του πρὸς τὴν Ἐκκλησία.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΟΥΧΟ ΜΑΣ ΑΓΙΟ

Μέ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ κατάνυξη συμμετεῖχε ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεώς μας στοὺς ἐορτασμοὺς πού ὀργανώθηκαν μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Πολιούχου τῆς Πόλεώς μας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος (Βλ. σελίδα 11). Ἡ παρουσία στοὺς ἐορτασμοὺς μαζί μέ τὸν Μητροπολίτη μας τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσεβίου καὶ Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, ὑπῆρξε ἰδιαίτερη εὐλογία γιά τό πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Χριστιανικὴ Κίνηση τῆς ἐνορίας τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέα Μέσα Γειτονιάς πραγματοποίησε τὴν ἑναρξη τῶν συνάξεων τῆς μέ ἀγιασμό τὴν Κυριακή 6 Ὀκτωβρίου 2002. Ἐπίσης στίς 7 Ὀκτωβρίου ἡ ἐνορία ὀργάνωσε προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ στὰ νησιά τῆς Ἑλλάδος καὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος στίς μονές Ἁγίου Διονυσίου καὶ Βατοπαιδίου μέ ὑπεύθυνο τὸν Πρωτ. Μιχαὴλ Μιχαήλ. Ἡ ἐνορία ἐξέδωσε καλαίσθητο βιβλίο ὅπου σ'αὐτὸ ἀναγράφεται ἡ ἱστορία τῶν ναῶν τῆς, ἡ χριστιανικὴ κίνηση καὶ δράση καθὼς καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Διανέμεται ὡς εὐλογία στοὺς ἐνορίτες τῆς.

Τὴν Κυριακή 17 Νοεμβρίου μετὰ τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ μνημόσυνου τοῦ ἀειμνήστου Οἰκ. Σολομῶντος Παναγίδη στὸν ἱερό ναὸ Ἁγίας Τριάδος πραγματοποιήθηκε στὸ οἰκημά του ἡ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ ἱδρύματος "Σολομῶντος Παναγίδη" τοῦ ὁποῖου προεδρεύει ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας. Στὴν ἐκθεση τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἱδρύματος ἡ ὁποία κατατέθηκε στὴ Γενικὴ Συνέλευση φαίνεται ἡ πλούσια πνευματικὴ δράση τοῦ ἱδρύματος, (λατρευτικὲς εὐκαιρίες, συνέδρια, πνευματικὲς ἐκδηλώσεις, κύκλοι Ἁγίας Γραφῆς, κατασκηνώσεις, ἀντιναρκωτικός σύνδεσμος ΑΣΠΙΣ κ.τ.λ.) Μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση ἄκουσαν ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ὅτι ἔχουν ὑπερπηδηθεῖ ὅλα τὰ ἐμπόδια πού παρουσιάσθηκαν καὶ πολὺ σύντομα θά ἀρχίσει ἡ ἀνακαίνιση καὶ συμπλήρωση τοῦ οἰκηματος, γιά νά στεγάσει μεταξύ ἄλλων καὶ τό Πρόγραμμα Στήριξης τοῦ Γάμου καὶ τῆς Οἰκογένειας πού προωθεῖ ἡ Μητρόπολή μας.

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΛΕΜΕΣΟΥ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Χ. ΚΑΠΠΑΗ
**ΟΙ ΕΝ ΛΕΜΕΣΣΩ
ΔΙΑΔΗΜΥΑΝΤΕΣ ΑΓΙΟΙ**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Μία αναφορά στή ζωή
καί τό ἔργο τῶν ἁγίων
τῆς Μητροπόλεώς μας
τοῦ Θεολόγου κ. Δημητρίου Καππαῆ